

Arxiu històric FUNDACIÓ JAUME BOFILL

OTAN o NATO (Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord)

NOVEMBRE 1984

OTAN o NATO (Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord)

Organisme creat pel tractat militar de defensa signat a Washington, el 4 d'abril de 1949, per Bèlgica, Canadà, Dinamarca, EUA, França, Gran Bretanya, Holanda, Islàndia, Itàlia, Luxemburg, Noruega i Portugal -Grècia i Turquia s'hi incorporen el 1951 i la República Federal Alemanya el 1954- per oposició al bloc militar encapçalat per la Unió soviètica. Disposa de forces permanents dividides en 3 comandàncies -Europa, Atlàntic i Canal de la Mànega-, el comandant suprem de les quals és sempre un general dels EUA. Recentment ha tingut dificultats internes per motius polítics: el 1966, la retirada de França, i els anys 70, els conflictes entre Grècia i Turquia sobre Xipre i la presència al govern portuguès d'alguns ministres comunistes. (Gran Enciclopèdia Catalana)

DATES

- 4 d'abril de 1949: fou creat
- 1951: s'incorporen Grècia i Turquia
- 1954: " República Federal d'Alemanya
- 1955: Tractat de Varsòvia (oposat a l'OTAN)
- 1966: França es deslligà del compromís militar però no pas de la resta d'aspectes del Tractat
- 1974: retirada de Grècia
- 1981: reincorporació de Grècia al Tractat

L'actual Secretari General de l'OTAN, és l'holandès Joseph M.A.H. Luns.

Prèviament a la fundació de l'OTAN hi hagué dos tractats més:

- 1) El de Dunquerque, entre França i Anglaterra, signat l'any 47 per un període de 50 anys, de caràcter només militar, amb la finalitat de defensar-se d'algun possible atac alemany.
- 2) El Pacte de Bruxelles, l'any 48, que abastava Bèlgica, Holanda i Luxemburg i s'ampliava el terreny econòmic i cultural. (Canigó 24-X-81)

PACTE DE VARSOVIA

Acord signat a la capital polonesa el 14 de maig de 1955 per l'URSS, Albània, ⁽¹⁾Txecoslovàquia i Romania. Amb vista a la defensa mútua, hom establí un comandament unificat per a llurs exèrcits, encapçalat per un mariscal soviètic amb residència a Moscou i sota la supervisió d'un consell polític consultiu; am és, hom decidí que periòdicament es reunirien els vuit ministres de defensa. De fet, el pacte constituí la resposta del bloc comunista a la formació de l'OTAN per part de les potències occidentals i al rearmament d'Alemanya. Albània s'en separà el 1968, arran de la invasió de Txecoslovàquia duta a terme per les tropes d'aquest pacte. (Gran Enciclopèdia Catalana)

(1) Bulgària, Hongria, Polònia, i República Democràtica Alemanya,

OTAN: control polític i militar d'occident

Aquesta Organització intergovernamental sorgí el 4 d'abril de 1949 amb la signatura a Washington del Tractat de l'Atlàntic Nord. Els països signants d'aquest tractat militar foren: Bèlgica, Canadà, Dinamarca, Estats Units, França, Gran Bretanya, Holanda, Islàndia, Itàlia, Luxemburg, Noruega i Portugal. En 1951, s'incorporaren al Tractat Grècia i Turquia, i la República Federal Alemanya ho féu en 1954. L'OTAN desenvolupa en l'actualitat dues funcions: una militar, defensa del bloc occidental, i una altra política, de control dels països membres de l'Organització en benefici d'Estats Units.

La tasca defensiva de l'OTAN descansa sobre el principi d'assegurar la seguretat dels seus membres mitjançant el descorament de les possibles agressions. Aquesta tasca defensiva contempla dues funcions: per una part, dissuadir el potencial agressor, fent-li evident que un atac tindria per a ell conseqüències més nefastes que els possibles avantatges que en pogués obtenir i, per altra part, restablir, en cas d'atac, la integritat territorial de la regió de l'Atlàntic Nord.

Per a poder realitzar això, l'OTAN disposa d'un seguit de forces agrupades de la següent forma:

A) Forces Convencionals, capacitades per a fer front a un atac realitzat amb forces convencionals.

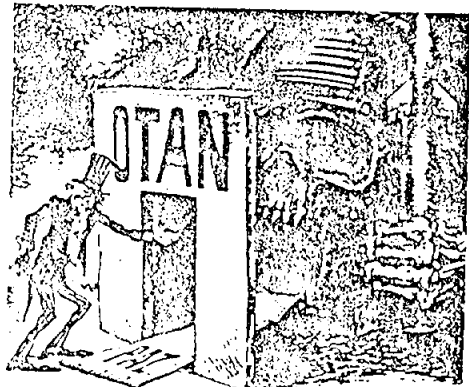
B) Forces Nuclears Tàctiques, destinades a reforçar l'efecte dissuasori i defensiu de les Forces Convencionals.

C) Forces Nuclears Estratègiques (fornides per Gran Bretanya i Estats Units), que constitueixen el darrer mitjà de dissuasió.

Des de 1967, degut a l'equilibri en armament nuclear assolit per Estats Units i l'URSS i al perill que implicaria la utilització d'armament nuclear en cas de conflicte, s'ha elaborat una estratègia, anomenada resposta flexible, que posa l'accent en les forces convencionals.

La funció de control polític dels països membres de l'Organització es realitza a través del què en la terminologia de l'OTAN s'anomena «consulta política» i que respon al principi que els governants deuen estar plenament informats de les polítiques de llurs aliats i de les consideracions fonamentals de què procedeixen.

La consulta política, però, no és una mera informació de cortesia sinó que

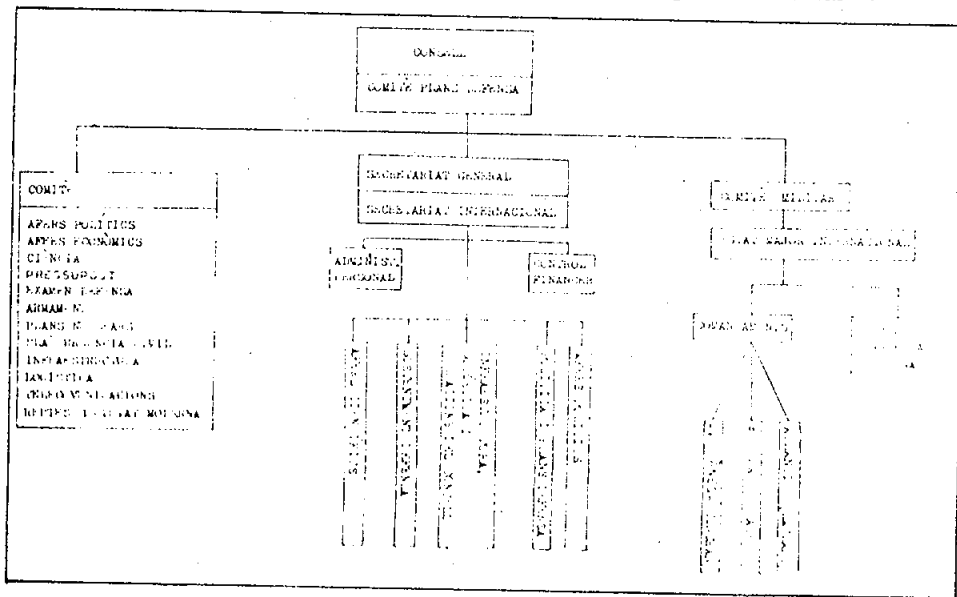

està destinada a elaborar polítiques unitàries que responguin als interessos de l'aliat principal, Estats Units. Els governs dels països membres de l'OTAN estan obligats a donar totes les informacions polítiques susceptibles d'interessar a llurs aliats, a consultar amb els altres països abans de fer declaracions polítiques o d'adoptar polítiques definitives en tots aquells temes que interessin als membres de l'Organització i a tenir en compte els interessos de llurs aliats a l'hora d'elaborar les seves polítiques nacionals. Aquesta consulta política es realitza fonamentalment a nivell del Consell i dels seus organismes subordinats: Comitè Politic i Grup Consultiu de Política Atlàntica.

Dins de l'estructura civil i militar de l'OTAN, el Consell és la instància superior de consulta i decisió. Està compost per 15 membres —els ministres d'Afers Estrangers dels països membres—, es reuneix dos cops l'any —i quan ho considera necessari— i les decisions es prenen de comú acord. El Consell també es pot reunir a nivell de Caps d'Estat. També existeix un Consell Permanent, constituït per representants permanents amb la categoria d'Ambaixadors, que es reuneix un cop a la setmana.

Paral·lelament al Consell i subordinat a ell, existeix el Comitè de Plans de Defensa, constituït pels 15 ministres de Defensa dels països membres, que es reuneix un cop a l'any, amb un Comitè Permanent que es reuneix un cop per setmana. Totes les reunions del Consell i del Comitè de Plans de Defensa, sigui quin sigui el nivell al qual es reuneixi, estan presidides pel Secretari General de l'OTAN. També depenen del Consell tota una sèrie de Comitès des-

Estructura de l'OTAN

tinats al seu assessorament: Afers Polítics, Plans Nuclears, Armament, Pressupost..., etc.

El Secretari General de l'OTAN, càrrec ocupat en l'actualitat per l'holandès Joseph M.A.H. Luns, té com a principals funcions promoure les consultes polítiques, dirigir el seu desenvolupament, proposar temes de debat i realitzar bons oficis de conciliació en el cas que sorgeixin divergències i tensions entre els membres de l'OTAN. Subordinat a ell, existeix el Secretariat Internacional, que està format pels diferents Departaments Politic-Administratius de l'Organització.

El Comitè Militar està subordinat al Consell i té com a funció elaborar recomanacions pel Consell i pel Comitè de Plans de Defensa sobre qüestions militars i establir les directives als Comandaments aliats i a les autoritats militars subordinades. Es constitueix pels Caps d'Estat Major dels països membres —a excepció de França i Islàndia (no té exercit)—, es reuneix tres cops a l'any —i sempre que ho consideri necessari—, existint un Comitè de Representants Militars Permanent. El Comitè Militar està representat en el Consell pel seu President, elegit per un període de 2-3 anys, càrrec ocupat en l'actualitat pel canadenc Almirall Robert H. Falls. Subordinat al Comitè Militar, existeix l'Estat Major Internacional, que és l'òrgan executiu del Comitè Militar i qui prepara els plans, estudis i recomanacions necessàries sobre les qüestions militars. D'ell depenen els tres Comandaments de l'OTAN —Atlàntic, Europa i Canal de la Manega— i el Grup de Planificació Regional —Estats Units i Canadà—. Aquests quatre organismes tenen com a missió elaborar els plans de defensa de llurs zones, avaluar la necessitat de forces i assegurar el seu desplegament i entrenament.

Les forces militars de què disposen els Estats membres de l'OTAN resten en temps de pau, sota el comandament nacional, a excepció de les que estan destinades al Comandament i al Control Operacional o les que es troben sota els tres Comandaments i el Grup de Planificació Regional. Actualment, es calcula que les despeses de l'OTAN representen un promig del 5-6% sobre el Producte Nacional Brut dels Estats membres de l'Organització. ○ ELISEU OLIVERAS

La integració d'Espanya a l'OTAN està en marxa des del mes d'agost, després de l'aprovació a les Corts de l'autorització perquè el govern negocies l'entrada d'Espanya a l'esmentat Tractat.

Actualment, -i des del mes d'octubre- s'estan fent diverses campanyes anti-OTAN. A Espanya per la no integració, i a diferents llocs d'Europa en favor del desarmament i la distensió.

Les bases ianquis a territori espanyol (veure material Canigó 24-X-81)

Publicacions

NATO Review; NATO Facts and Figures; NATO Handbook; Aspects of NATO series (inter alia). (segons Yearbook of International Organizations 1981)

1981

Le Monde 20 - VIII - 1981

Les perspectives de l'entrée de l'Espagne dans l'OTAN

La procédure d'intégration de l'Espagne à l'OTAN vient d'être mise en marche. Après le conseil des ministres du 20 août, le gouvernement de Madrid va consulter le Conseil d'Etat et soumettra au Parlement un projet de loi qui serait débattu dès la rentrée des Cortès en septembre. La décision, prise à la majorité simple, n'est guère douteuse.

Les socialistes et les communistes n'ont jamais caché leur hostilité et ont demandé qu'un changement aussi important soit soumis à référendum, ou tout au moins ne puisse intervenir qu'après approbation par une « majorité spéciale » aux Cortès. L'opinion publique est traditionnellement sensible aux thèses neutralistes que défendaient à la fois le franquisme et l'opposition de gauche. Mais les socialistes, même s'ils ont annoncé qu'avec une majorité suffisante aux élections de 1983 ils retireraient l'Espagne de l'OTAN, reconnaissent qu'une telle mesure serait difficilement réalisable.

Le gouvernement de Madrid entend adhérer « complètement » à l'OTAN, c'est-à-dire à la fois aux organismes politiques et militaires de l'alliance. Mais il demandera qu'aucun armement nucléaire ne soit fabriqué ou entreposé sur le territoire espagnol, y compris dans les quatre bases américaines. Restriction particulièrement grave pour la base de Rota, près de Cadix, aménagée pour accueillir des sous-marins équipés d'ogives nucléaires.

Déconçant de l'intégration complète de l'Espagne au monde occidental, cette adhésion à l'OTAN mettra fin au tête-à-tête inégal avec Washington dans le domaine militaire. Elle va en même temps impliquer l'Espagne, jusqu'alors à l'écart des conflits

mondiaux, dans tout affrontement Est-Ouest. Pour l'U.R.S.S., une telle mesure modifiera l'équilibre des forces en Europe.

Quelle influence aura sur l'armée l'intégration à l'OTAN ? Du côté gouvernemental, on semble estimer que, sortant de son ghetto et nouant contact avec les forces militaires des pays voisins, ses secteurs les plus ouverts à la démocratie en seront renforcés. Les opposants invoquent les précédents de la Grèce et de la Turquie et rappellent qu'après la tentative de putsch du 23 février, la réaction du département d'Etat (« une affaire intérieure », disait M. Haig) montrait que les Etats-Unis, s'ils appuient aujourd'hui le système démocratique, s'accommoderaient sans trop de difficultés d'un régime qui le serait moins.

Quant aux milieux militaires occidentaux, ils considèrent que l'adhésion de l'Espagne présenterait un intérêt réel du fait de la position stratégique de ce pays sur le flanc sud-ouest de l'Europe (contre l'utilisation des Canaries), mais n'apporterait guère d'avantages en ce qui concerne la collaboration des forces armées. Plus avancées techniquement, la marine et l'aviation peuvent s'intégrer sans problèmes. Mais l'armée de terre, traditionnellement entraînée pour combattre « l'ennemi intérieur », souffrant du nombre excessif et de la moyenne d'âge élevée de maints officiers maintenus en poste pour des raisons politiques, ne serait guère opérationnelle au niveau international.

Les répercussions des transformations ainsi rendues nécessaires précipiteront sans doute des changements de structure que le poids des héritages et le respect des équilibres politiques ont jusqu'alors entravés, ou ralenties.

(Samedi 22 août.)

On the Alliance Seesaw

For the often fractious Mediterranean countries of what Henry Kissinger once called "the soft underbelly of Europe," allied defense has never been a simple task. Two of them, Greece and Turkey, both joined the North Atlantic Treaty Organization, but often seemed more interested in fighting each other. A third, Spain, stayed out of the alliance altogether. Now that may be changing, and not necessarily in NATO's favor. While Spain appears ready to end its long years of isolation and join the alliance, Greece is debating withdrawal. Military experts think that a Greek departure would hurt more than Spanish entry would help—and expose the Mediterranean as NATO's weak link. As one U.S. official puts it, "Greece's withdrawal would be a major blow politically and militarily."

Sever Ties: Fortunately for the alliance, Spain's planned entry next spring is taken for granted, and Greece's withdrawal is anything but certain—whatever the outcome of next month's national elections. Prime Minister George Rallis and his New Democracy Party strongly favor keeping Greece in the alliance. And while Rallis's popular Socialist opponent, Andreas Papandreou, has promised to sever ties with NATO and to close down U.S. military bases, that may be campaign rhetoric. A Greek withdrawal would force NATO into putting more reliance on and military aid into rival Turkey. As one allied diplomat points out, "There

are forces in Greece's military establishment that may not accept leaving NATO."

Apparently under pressure from other European governments, Papandreou has begun to moderate his position. "It may not be possible to have the NATO and U.S. bases removed in short order," he now says, in a bid perhaps to capture Greece's splintered centrist vote. And even if he goes ahead with his initial plan, Papandreou will run into opposition from President Con-

While Spain counts on NATO membership to help shore up its democracy, the Greeks debate a withdrawal.

stantine Karamanlis, who has the authority to call a separate referendum on the NATO question. Meanwhile, the government is stepping up its counterattacks. "Our withdrawal from NATO would only create a vacuum which Turkey is bound to fill with its own aircraft and warships," says Prime Minister Rallis. "Turkey will be getting all the armaments as the exclusive representative of the alliance in the area. Greece's defensive position will deteriorate."

For Spain, the decision to join NATO is partly an attempt to bolster the military—and to keep the army out of domestic politics. After an attempted coup by right-wing military factions in February, King Juan Carlos and the government of Prime Minister Leopoldo Calvo-Sotelo redoubled their efforts to join the alliance as one way of setting Spain's fragile democracy on firmer ground. Many government officials hope membership in NATO will also force the army to modernize and retire the glutted ranks of aging generals left over from the Franco regime. Spain's leaders know that may not be enough. "Turkey and Greece show that NATO is no insurance against coups," says Javier Rupérez, international-relations expert for the ruling Union of the Democratic Center. "But through NATO we will have the military thinking of a common enemy abroad instead of inside Spain."

Despite the benefits, the shift to NATO has been divisive. Last week Socialist and Communist parties launched nationwide campaigns to forestall entry into NATO. While the Communists are against any alliance with the West, the Socialists are protesting the government's refusal to hold a national referendum on the issue. "We are not against NATO," says Socialist leader Felipe Gonzalez. "We are against Spain being a member of it." Apparently heeding the advice of France's Socialist government, late last week Gonzalez softened his anti-

Papandreou, Greek troops, Juan Carlos: Greece's departure would hurt more than Spain's membership would help

NATO stand—but said that the Socialists prefer the more limited bilateral defense treaty Spain has with the United States. Under the 28-year-old agreement, U.S. forces operate four bases in Spain, including the important Rota Naval Base near Cadiz.

Psychological Lift: NATO experts argue that Spain will be an important strategic asset. Its forces guard the entrance to the Mediterranean through the Strait of Gibraltar. And a listening station on the Canary Islands off Africa could monitor trouble spots in northwest Africa more easily than the rest of NATO can. Spain's entrance will also give a psychological lift to an organization that has lately been strained by disagreements over the deployment of medium-range tactical nuclear missiles and the neutron bomb. Says Antonio Sanchez-Gijon, chief executive of Spain's Independent Foreign Affairs Forum, "The government's wish to be a part of NATO demonstrates its state of health and attraction."

For all the superficial disarray, the alliance looks surprisingly strong. Defense spending by the allies is still fairly robust, although not as high as Washington would like. And despite vocal anti-nuclear protests, pro-NATO governments remain popular. French President François Mitterrand has continually supported a strong European defense policy. And in Norway—a crucial first-line defender against the Soviets—NATO is not even an issue in the upcoming election. "Popular support for NATO is as high as it has ever been," says one Western diplomat in Oslo. While the alliance is far from unified, Spain's entry and Greece's second thoughts about withdrawal perhaps signal that the organization's members are realizing that they need NATO as much as NATO needs them.

MARC FRONS with TOM BURNS in Madrid, PETER MELLAS in Athens and bureau reports Christian Vioillard—Gamma-Liaison

American soldier guards Ramstein explosion site: Are GI's a new terrorist target?

WEST GERMANY

Bombs and Bombast

The Volkswagen in the Ramstein air base parking lot looked innocent enough. But at 7:20 a.m., a bomb planted beneath it exploded with a tremendous roar, knocking down bystanders a hundred yards away and rocking the headquarters of the NATO air command for central Europe and the U.S. Air Force in Europe. Twenty-four hours later, arsonists punctured gas tanks and torched American-owned cars at another U.S. base, in Wiesbaden. Then in Frankfurt, a fire raid gutted the headquarters of Chancellor Helmut Schmidt's ruling Social Democratic Party. As the cinders were cooling, a letter from the "Red Army Faction," the remnants of the Baader-Meinhof Gang, arrived at a German news office in Giessen claiming joint credit with a new group called the "Sigurd Debus Command" for the Ramstein bomb. The letter said balefully, "Ramstein is the launching place for a war in the Third World."

Ramstein proved to be the worst incident of violence against U.S. forces in Germany since 1972, when the Baader-Meinhof Gang killed four American soldiers stationed at Frankfurt and Heidelberg. And it was only the latest in a series of attacks against American installations since April 16, when Sigurd Debus, a German leftist, died of a hunger strike in a Hamburg jail. West German terrorists had vowed to take revenge for Debus; in planning the Ramstein attack, they evidently hoped to cause numerous casualties by timing their blast for the morning rush hour. No one was killed, but the explosion did injure fifteen people, including Brig. Gen. Joseph D. Moore, assistant deputy chief of staff for operations.

Despite the Giessen letter, West Germany's federal criminal officials said they

were not certain who planted the Ramstein bomb. But they pledged a thorough investigation—and proffered an immediate apology to the United States. In a message from Foreign Minister Hans-Dietrich Genscher to U.S. Secretary of State Alexander Haig late last week, Bonn expressed its "abhorrence" at the terrorist attack. Genscher also termed the Ramstein incident "an assault on our joint freedom."

Demonstrations: The Ramstein affair and the two arson incidents came at a time of mounting leftist demonstrations in West Germany directed against Ronald Reagan's plans to station medium-range nuclear missiles in Europe and to make the neutron bomb. The leftists contend that Reagan's decision to produce the neutron bomb undermines any hope of serious East-West arms talks. At recent rallies in Bremen and Berlin, thousands have turned out to hear SPD youth leaders attack the Reagan Administration. And more than 1.2 million have signed a manifesto called the Krefeld Appeal, a plea to block new nuclear arms for NATO. "Reagan is so damned aggressive that we will have to get aggressive too," says one nettled young worker outside a pacifist office in Berlin. Chancellor Schmidt has charged that communist sympathizers are behind the Krefeld Appeal and warned his countrymen against letting "the desire for peace" mushroom into "general anti-Americanism." Caught between bombs and left-wing bombast, the U.S. military could only tighten security at its bases and hope that the *Zeitgeist* would blow cooler soon.

FAY WILLEY with VICTORIA POPE in Bonn and bureau reports

Les implicacions econòmiques

El debat sobre la integració de l'Estat espanyol a l'Aliança atlàntica és i ha d'ésser un debat eminentment polític. Seria enganyós i ridícul voler mesurar en termes monetaris les opcions de futur sobre la seguretat d'una població. No es pot justificar la manca d'ètica de l'actual curs armamentista o el risc que s'imposa a la pau dient que «hi ha tanmateix uns avantatges econòmics».

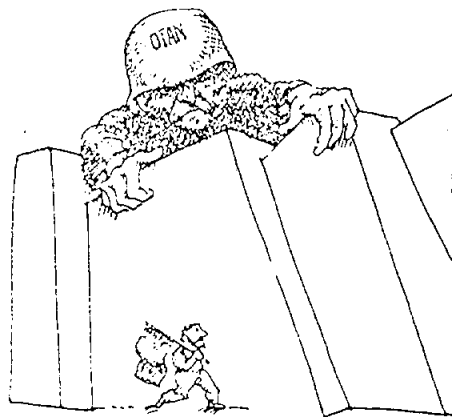
No ens proposem doncs balancejar aquí el major o menor cost de la integració sinó tan sols fer esment d'algunes connotacions econòmiques que plausiblement comportaria la nostra adhesió al bloc militar occidental.

Un primer element de confusió fa difícil l'anàlisi: no sabem quin serà el futur del «Tractat d'amistat i cooperació entre Espanya i els Estats Units d'Amèrica». La qüestió és important ja que d'ella depèn la cobertura de les despeses de les bases i polígons afectats (Rota, Torrejón, Zaragoza, Bardenas Reales, Morón) que probablement serien també bases de l'OTAN.

L'adaptació de la infraestructura defensiva que comportaria l'adhesió, i el preu anyal d'aquesta, són altres aspectes en els quals no hi ha —ni de lluny— unanimitat d'opinions. Els càlculs pel que fa a l'adaptació, càlculs que lògicament varien en funció de les posicions polítiques, van des dels 50.000.000\$, que indica el Sr. Guillermo Medina (UCD), president de la Comissió de Defensa del Congrés dels Diputats, fins als 840.000.000\$, que assenyala el Sr. Enrique Múgica (PSOE), vice-president de la mateixa comissió. Com es pot veure, no hi ha cap semblança entre les dues xifres.

Les mateixes divergències es plantejegen en considerar el preu anyal. El Sr. Medina el xifra en 15.000.000\$, i el Sr. Múgica en 40.000.000\$. El que és cert, però, és que en l'any 1976 l'OTAN «recomanà» als seus membres un augment anyal del 3% en termes reals —és a dir, descomptada la inflació— en els seus pressupostos de defensa.

Altres temes tindrien, però, al nostre judici, majors conseqüències que el de les xifres de despeses. Un d'ells és el de l'standardització del material utilitzat a l'OTAN: la uniformitat en l'equipament i la dificultat per assolir certs nivells tecnològics, allunyen de les possibilitats industrials espanyoles el subministrament de la part del lleó en les ordres de compra de defensa, deixant en mans dels consorcis americans la

fabricació dels elements més importants. És simptomàtic com, en una probable previsió de futur, el govern espanyol sembla donar prioritat a la compra dels caça-bombarders F-16 o F-18 americans per damunt dels Mirage francesos adquirits fins a la data.

Al marge de la incidència que aquestes importacions tindran sobre la balança de pagaments, el sistema implicarà unes situacions de dependència que no tindran res que envejar a les que pateixen sovint els països del Tercer Món. Cal no oblidar que la relació entre capital invertit i lloc de treball generat no és, en les despeses de defensa, de les més grosses. Una inversió feta pel govern en programes civils pot arribar a crear el 50% més d'ocupació segons reconeix el mateix Departament de Treball del Govern Federal americà.

Per últim, i potser dins d'una perspectiva més política però també econòmica s'han de tenir en compte quines seran les repercussions de la incorporació espanyola en el marc de les relacions internacionals i en concret la reacció d'alguns països —sobretot els àrabs—, tradicionalment aimants del nostre pseudo «no aliniament». ●

ARCADI OLIVERES i BOADELLA

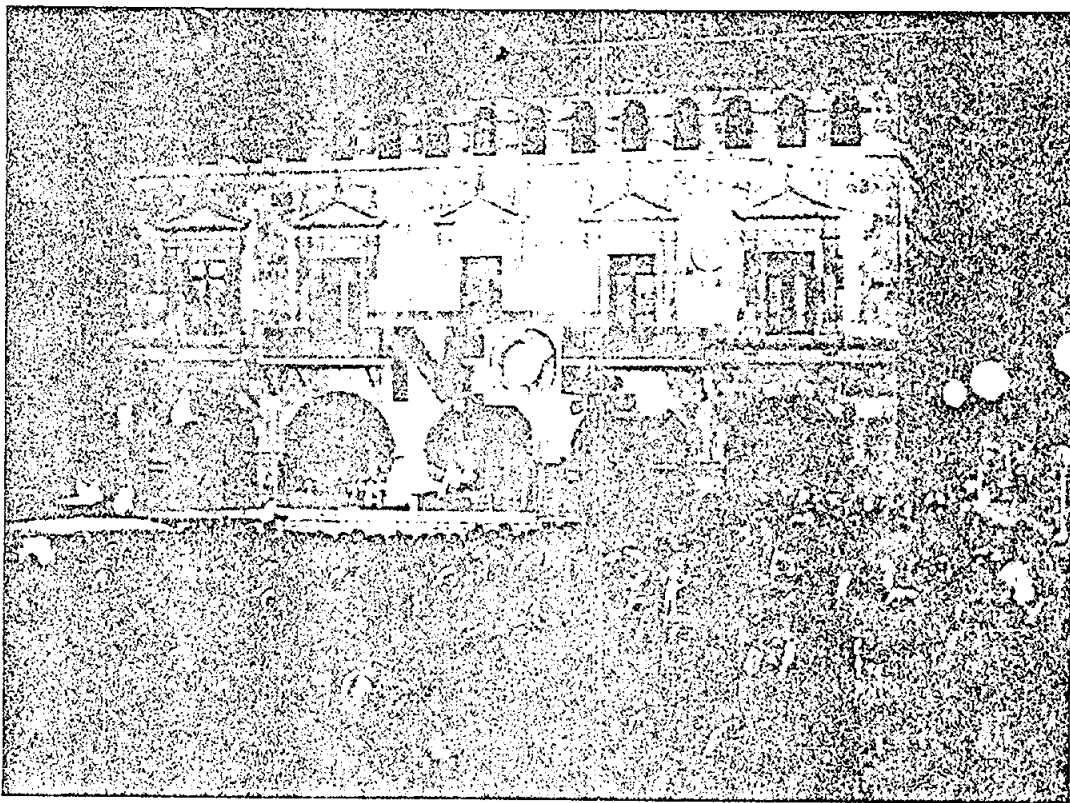
Activitats populars

Una «vespa» convertida especialment per l'ocasió en un tanc. Un «dos cavalls» que havia sofert una transformació semblant. Una fera molt menys ferotge que ambdós vehicles, portada molt dinàmicament per uns quants joves, alludint al famós «bichito» tòxic. Són alguns dels elements que ens hem pogut trobar a la manifestació contra l'ingrés a l'OTAN celebrada diumenge passat a Barcelona. Efectivament, quan alguns dels partits majoritaris de l'esquerra s'havien negat a cridar a la manifestació, perquè segons ells s'havia demostrat que la campanya anti-OTAN no posseïa poder de convocatòria, el Passeig de Gràcia i la Granvia barcelonines es varen veure envaïts per un esciat d'imaginació i gent que va invalidar tots els pronòstics fets sobre l'èxit de la campanya.

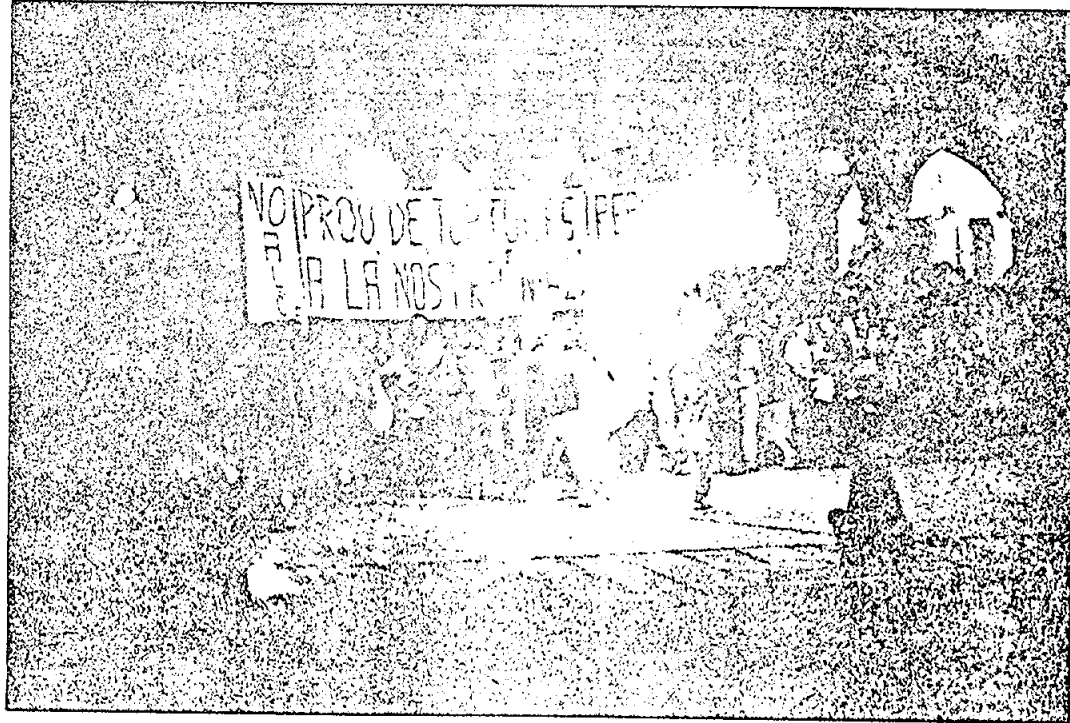
Abans de l'agradable sorpresa del diumenge, però, s'havien realitzat ja alguns actes de la mateixa campanya. I és ben cert que el seu èxit no havia estat aclaparador.

Quan el dijous, dia 8, després de grans esforços es va aconseguir que totes les forces parlamentàries del país convoquessin a un miting conjunt al Palau dels esports, i aquest miting no va ser capaç de reunir ni cinc mil persones, tothom hauria donat ben poc per al futur de les iniciatives contra l'adhesió de l'Estat espanyol al Pacte Atlàntic.

Després d'aquest fracàs inicial, que la premsa dretana de Barcelona es va encarregar de fer notori, la festa convocada dissabte següent al Poble espanyol s'esperava amb certa recança. Ningú no sabia si l'interessant programa, que comprenia des de debats fins a actuacions musicals, passant pel miting que havia de constituir el mo-

Aspectes de la festa del Poble espanyol.

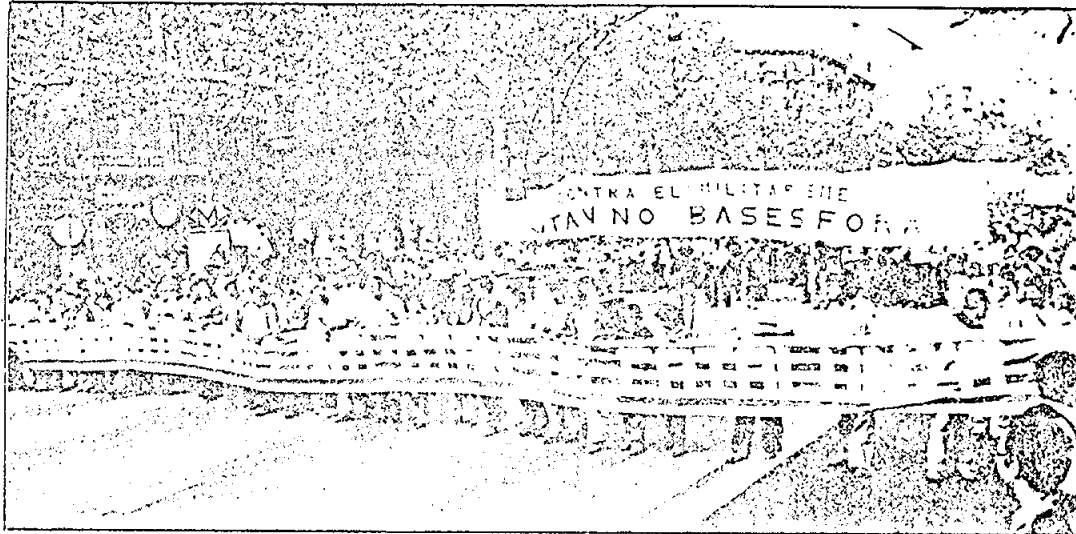

ment central de l'acte, seria suficient per desvetllar la gent de l'apatia que semblava dominar. Sense poder valorar-ho com un èxit aclaparador, les quinze mil persones que hi varen acudir, van ser un signe inequívoc que els esforços començaven a donar el seu resultat i que la campanya anava a més. L'acte va tenir en conjunt un to força animat i el miting va ser seguit per molta gent. Van intervenir-hi Pep Subirós, Paco Fernández Buey, l'ex-comandant Otero, López Bulla i la directora de CANIGÓ, Isabel-Clara Simó.

La prova de força, però, havia de ser el diumenge següent. I ens en vam sortir millor del que ningú no podia esperar. Sense el concurs de cap dels grups parlamentaris, unes seixanta-mil persones es varen aplegar per manifestar el seu rebuig vers la cursa armamentista, contra la política de olocs i per manifestar la seva oposició a l'ingrés a l'OTAN que ens vol imposar el Govern de Calvo Sotelo. Les havia convocades la Coordinadora de Comitès anti-OTAN, el Comitè Anti-nuclear de Catalunya, els grups d'objectors de consciència (GANVA i COP), diversos col·lectius ecologistes i anti-militaristes, Nacionalistes d'Esquerra, LCR i MCC. Des del lloc de convocatòria, al carrer d'Aragó, el seguici va enfilarse per Passeig de Gràcia fins Gran Via, i d'aquí fins a la plaça de Tetuan, on una part dels manifestants es va dissoldre. Quelcom menys de la meitat dels assistents va seguir encara Bailén avall, intentant arribar fins al Port, on es troben les instal·lacions de la sisena Flota. Al llarg de tota la manifestació van abundar els crits contra les bases americanes i el Pacte Atlàntic. Malgrat tot, el que més cridava l'atenció era l'esforç d'imaginació despla-

La manifestació de diumenge.

gat per una bona part dels assistents en les seves pancartes, o en la seva vestimenta personal. Malgrat que els fets estan molt propers, ens resulta difícil no assajar una reflexió sobre la notable diferència d'èxit d'unes convocatòries i d'altres. La tendència a pensar que, després de les seves ambigüitats constants, l'esquerra parlamentària ha per-

dut la batalla de la mobilització al carrer, és molt forta. Tot i així caldrà esperar nous intents per veure si aquest ha estat un fet aïllat o respon a canvis profunds del comportament polític dels barcelonins. En qualsevol cas convé no oblidar que els parlamentaris tenen en les seves mans tots els mitjans que poden a la seva disposició l'aparell comunicatiu dominant

per invertir el que sembla per un procés d'allunyament o, si més no, d'apatia creixent dels seus seguidors. La campanya contra l'OTAN, però, en el pitjor dels casos, haurà servit de toc d'atenció. Haurà demostrat que certs comportaments polítics no es poden mantenir indefinidament sense conseqüències. ● J.J.

El dia 6, per la pau i la llibertat

2 restenciosos intel·lectuals catalans han fet una crida a assistir el dia 6 a la concentració per la pau i la llibertat que abonen els partits polítics d'esquerra, els principals sindicats i altres entitats.

La crida recorda: renova una promesa i ve fer de Catalunya, durant els últims anys de la dictadura, el baluard principal de la lluita per tot el que és noble i just i que simbolitzen les paraules pau, treball, drets humans, llibertat, democràcia i autonomia.

Si a Catalunya es va arribar amb les condicions més adverses a un moviment nacional i democràtic que guanya suport de la majoria per sobre les diferències de classe i la dificultat que pot suposar una potència immigrada de

ments recents de clara significació socio-política i, especialment, en la crida del diumenge dia 6 a la manifestació de Barcelona per la pau i la llibertat.

Donada la tradició i la sensibilitat dels nostres intel·lectuals, vull entendre que aquest és un signe particularment positiu, preludi d'un nou auge de la militància ciutadana i de la participació del conjunt del poble en la batalla per la consolidació i desenvolupament de la democràcia.

L'objectiu, a més, val la pena. Barcelona va reiterar el dia 6 — com feu Madrid el passat 15 de novembre — l'oposició a l'ingrés d'Espanya a l'OTAN i la petició que s'organitzi un referèndum que permeti que els pobles d'Espanya

millió de persones, i després es produïren manifestacions i altres actes de masses amb igual fi, a altres ciutats de Catalunya i de tot Espanya, el govern acabarà realitzant la consulta que reclamem.

Aquestes accions s'inscriven, per altra part, en la campanya que es porta a terme per tot Europa pel desarmament nuclear, per una Europa sense missils ni armes atòmiques, que ha concentrat aquestes darreres setmanes centenars de milers de persones a Bonn, Roma, Londres, Brussel·les, Atenes, París, etc, un moviment que ha aconseguit introduir un cert canvi en les posicions oficials que defenien fins ara Reagan i Brejnev respecte als euromissils, canvi que augmenta les esperances que es començades a Ginebra el 30, entre els governs

com el líder soviètic.

Les manifestacions europees han frenat també els plans d'intervenció militar d'EUA contra Cuba i Nicaragua que tant el president com el secretari d'Estat d'EUA anunciaren en diverses ocasions, i ara diuen «que no tenen encara data assignada».

Manifestant el dia 6 la nostra oposició a l'ingrés d'Espanya a l'OTAN, defendem no solament l'interès d'Espanya, sinó la pau a Europa i al món.

El dia 6 és, a més, l'aniversari de promulgació de la Constitució espanyola, carta magna de l'Estat de les autonomies, cosa que subratlla el caràcter democràtic i nacional de la concentració al solar de l'antic escorxador de Barcelona, a què convoquen els intel·lectuals, els partits d'esquerra, els sindicats

OTAN? No, gràcies

Aquesta setmana, i en dies propers, hom prepara diverses accions encaminades a conscienciar la població contra la campanya governamental d'entrar a l'OTAN —l'Estat espanyol, és clar; els Països Catalans no podem ni decidir el nostre calendari de festes—. En tot cas, es demana que la qüestió es decideixi en referèndum. El mal és que guanyar un referèndum des del poder és molt fàcil. I que la propaganda, per tots els mitjans, rebaixa, de vegades fins al zero, la capacitat crítica de la població.

L'OTAN —Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord— és una organització militar que té com a objectiu formal la mútua defensa militar davant els embats dels països de l'àrea comunista. De fet, però, el seu objectiu és defensar la supremacia d'Estats Units sobre la Unió Soviètica, amb la paulatina incorporació dels països europeus. Aquesta Organització va néixer el 4 d'abril de 1949, en plena guerra freda, i en aquests moments han signat el Tractat 14 països —alguns dels quals havien sortit però més tard es tornaren a incorporar—: EE.UU.; Canadà, Noruega, Gran Bretanya, Islàndia, Dinamarca, Alemanya, Bèlgica, Holanda, Luxemburg, Itàlia, Portugal, Grècia i Turquia. A més, hi ha el cas de l'Estat francès que es deslliça del compromís militar però no pas de la resta d'aspectes del Tractat.

Val a dir que tots aquests Estats s'han vist forçats, en la majoria de casos, a entrar a l'OTAN per pressions econòmiques dels EE.UU. Val a dir que el càrrec de comandant suprem de l'OTAN correspon sempre a un general nord-americà. I que, militarment, l'OTAN consta de tres comandàncies —sota les ordres del comandant suprem—: Europa, Atlàntic i Canal de la Mànega. Darrerament, amb l'anunci d'instal·lació de missils en territori europeu, molts dels Estats membres protestaren i han mostrat en diverses ocasions serioses reticències. Només la por als EE.UU. els hi manté lligats.

Val a dir que nosaltres no podem acceptar com a bona aquesta nova submissió als Estats Units, amb el risc d'intervencions bèl·liques i la sangonera econòmica que suposa. I no ho podem acceptar no sols per raons de neutralitat —que són molt importants— sinó perquè ens hem cansat de dir que no creiem en l'Europa dels Estats, sinó en l'Europa de les nacions. Tanmateix, l'OTAN significa la renúncia definitiva a l'Europa de les nacions. Ara l'OTAN torna a controlar el flanc sud del Mediterrani, amb la reincorporació de Grècia —que n'havia sortit, del Tractat, el 1974— i el cop d'Estat a Turquia, clarament propiciat per l'OTAN. En el cop d'Estat de Turquia, el general Evren digué molt clarament quins havien estat els seus mòbils: «Evitar la guerra civil i posar fi a l'anarquia, el terrorisme i el separatisme». No són aquestes les mateixes paraules de Tejero el 23-F?

Així que si les ànimes de càntir pensen que entrar a l'OTAN significa protecció contra suposats atacs, que pensin en el cas de Turquia. No és que siguem tan ingenus que pensem que si no entrem a l'OTAN ens desempallegarem del poder americà. El que cal és que, a sobre, no siguem mesells.

Com a ser humans, la cursa armamentista, la nuclearització i els co-bejosos interessos de les dues grans potències ens repugnen. I, a més, com a catalans, l'OTAN significa l'anorreament definitiu de les nacions. OTAN? No, gràcies. ●

Blocs oposats?

Anàlisi crítica de la campanya anti-OTAN

Els ciutadans contemplen escèptics com la «Comisión de Asuntos Exteriores del Congreso de Diputados» dona llum verda a l'adhesió a l'OTAN formulada pel Govern mentre es troben en plena activitat les campanyes anti-OTAN.

Certament, a la majoria d'actes que organitzen els comitès anti-OTAN i els partits d'esquerres hi assisteix una minoria de la població, que es farà cada cop més ridícula si tenim en compte la gravetat de l'opció. En el miting unitari celebrat el 8 d'octubre al Palau Municipal d'Esports de Barcelona hi assistiren unes mil persones. La notícia fou ràpidament aprofitada per les organitzacions i mitjans d'informació pro-atlantistes. El mateix secretari general del PSUC, Francesc Frutos, ho va reconèixer tot dient: «Aquest acte demostra que políticament no fem les coses bé». L'esquerra ha iniciat la campanya quan l'opinió pública té ja consciència que és davant d'una política de fets consumats. A més utilitza un discurs elemental i ple de tòpics. A hores d'ara hom pot pensar que els centenars de milers de signatures que s'han recollit no servirán per altra cosa que per completar els arxius del Ministeri de l'Interior i donar més detalls sobre els ciutadans a l'«aranya electrònica» adquirida pel senyor Martin Villa a la Siemens.

Què li passa, doncs, a l'esquerra nacionalista-estatalista, social-demòcrata o marxista-leninista de Catalunya? Com és possible que en tan poc temps de democràcia hagi cremat gran part de la seva credibilitat? Encara més: on és el moviment llibertari, avui incapaç de donar una versió i una anàlisi de la realitat no manipulada pels interessos partidistes? No serà que la debilitat amb què les forces progressistes i revolucionàries s'enfronten a l'OTAN és el producte de la profunda crisi ideològica que existeix en el si d'aquestes organitzacions? On són els intel·lectuals catalans per aportar una reflexió profunda a la situació de canvi per la qual travessa la nostra societat?

En las darreres setmanes he estat convidat a alguns actes anti-OTAN i he assistit com espectador en uns quants més. Això em permet d'opinar sobre el que considero errors en l'enfoc general de la campanya. Vaig a puntualitzar:

1. L'OTAN s'ha convertit en un tòtem. Mentre uns parlen de l'Aliança Atlàntica com si es tractés del «diable ianqui», per a d'altres es tracta d'una super-es-

tructura que salvarà el país del «perill comunista».

Siguem seriosos. Cap organització política d'esquerres no ha tingut el coratge i l'honestetat de dir que a l'OTAN ja hi començarem a entrar d'ençà que es varen signar els «Pactos de la Moncloa», que defensaven la proliferació nuclear; el «Plan Energético Nacional» i tot el seguit de normes de reconversió industrial que s'han aprovat al Parlament. L'OTAN és la conseqüència d'un model tecnològic recolzat per la mateixa es-

querra per resoldre la «crisi econòmica». ¿Com es pot dir no a l'OTAN havent acceptat un model de desenvolupament que necessita dels crèdits i ajuts financers per alinear-lo amb el complex militar-industrial europeu? No ens enganyem, el Mercat Comú és una estructura econòmica multinacional per coordinar, entre altres qüestions, la política de defensa i l'estratègia bèl·lica dels membres de l'OTAN.

2. Cap organització política no va protestar quan l'ex-ministre de Defensa, senyor Rodríguez Sahuquín, va proposar al president de la Generalitat que es fomentés la indústria d'armament a Catalunya. Cap organització política no ha posat reserves que el pre-Pirineu sigui zona de mobilització de les tropes atlàntiques; que la Generalitat no tingui competències en les grans infraestructures viàries que travessaran instal·lacions militars o que no tingui tampoc control en la transferència tecnològica.

Cap organització anti-OTAN no vincula els Mundials de Futbol amb la brutal colonització informàtica que servirà per crear infraestructures i terminals més sòlides al servei de l'OTAN.

El Tractat de l'Atlàntic Nord és també així i molt més. És la punta visible del gran iceberg que serà l'estructura industrial i econòmica que, militaritzada i dirigida per les grans multinacionals, s'imposarà en les properes dècades.

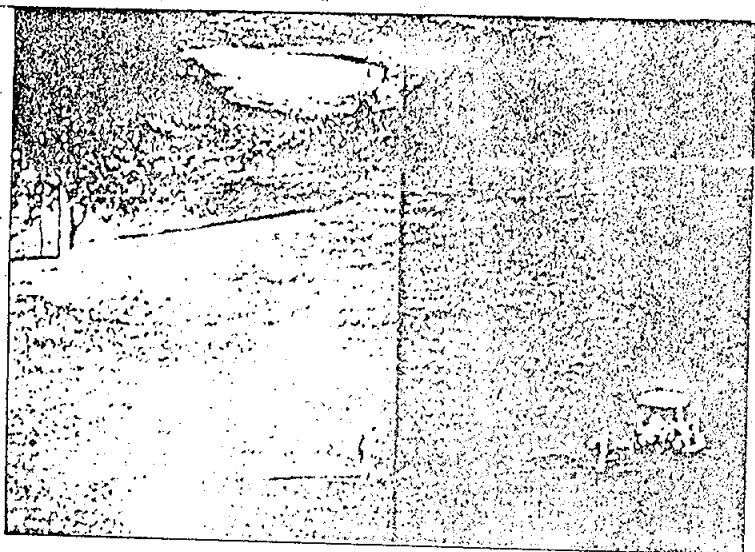
3. És inconcebible que es recullin signatures contra l'OTAN i no s'hagi fet el mateix contra el funcionament d'Ascó I i II, i l'autorització de Vandellòs II. Per què les organitzacions progressistes no han demanat un referèndum sobre

l'energia nuclear?

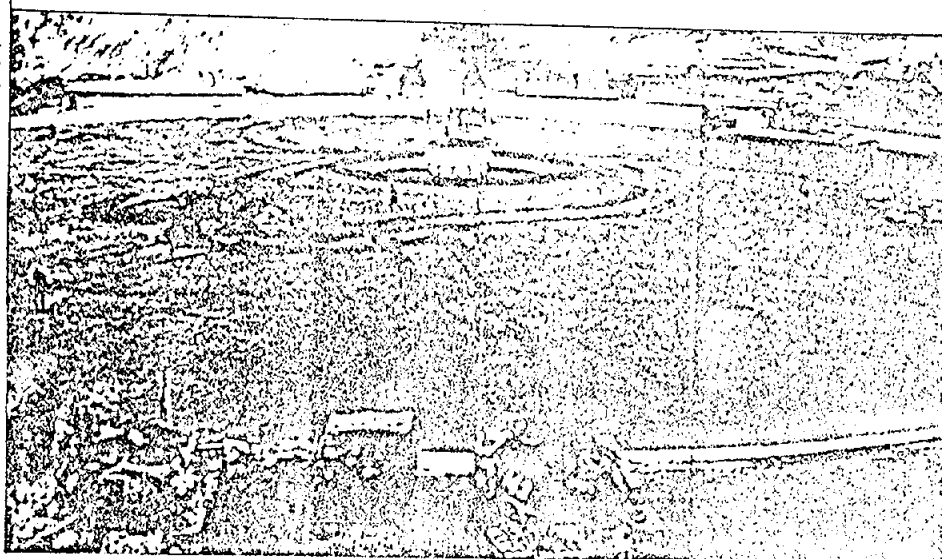
Recordo com en els debats parlamentaris sobre la Comissió d'Investigació de la central d'Ascó, PSUC, PSC-PSOE i ERC no varen dir ni piu en el moment en què s'havia de discutir sobre la militarització de la Ribera d'Ebre. ¿Hi ha tanta ignorància política que no es veu la vinculació dels enclaus nuclears (indispensables per a l'obtenció del plutoni militar) amb l'OTAN? Per què no es reclama, abans d'iniciar la campanya anti-OTAN, que el Govern signi el Tractat de No Proliferació Nuclear?

4. La campanya anti-OTAN té la desgràcia de no saber precisar a l'opinió pública com revertirà o revertirà el complex militar-industrial en la vida quotidiana. Es parla dels missils, de les bombes de neutrons i dels tancs, però s'oblida que tot aquest genocidi promeditat no fóra possible sense les computadores, les telecomunicacions i la microelectrònica. Caldria, doncs, que els comitès catalans de cada circumscripció precisessin a la població, mitjançant un planell, les instal·lacions que ja fa anys serveixen l'estratègia de l'OTAN; les indústries que fabriquen components per a multinacionals vinculades a l'Aliança; les previsions d'ampliacions de camps militars; els centres claus de telecomunicacions, maniobres i transport peril·lós (com l'Eix Pirineu). Potser llavors el poble, avorrit ara de tants discursos ideològics sense contingut, veuria més a prop de la seva vida quotidiana el que fins avui es presenta com una tecnològica estructura imparable.

5. La campanya fa un abús en la definició dels dos blocs, oposats i irreconciliables. El que ideològicament podria estar clar, no ho és tant a l'hora de fer una anàlisi econòmica i industrial. L'any 1920 Lenin va dir que un Estat socialista no podia tenir relacions comercials il·limitades amb els països capitalistes. Avui, a les portes de l'era post-industrial, davant d'una economia transnacional i de la dictadura científico-tecnològica, no es pot parlar al poble de política de blocs. L'URSS depèn dels Estats Units i a la inversa, a tots nivells. Qualsevol desequilibri geopolític ha de ser forçosament pactat. Tant es així que una Tercera Guerra Mundial hauria de ser concertada a la bestreta entre les dues superpotències. La guerra per sorpresa és ja impossible, donats els lligams dels sistemes electrònics mutus

Muntatge d'Eulàlia: «La cultura de la mort».

d'espionatge. És més, l'entrada a l'OTAN millorarà les relacions entre l'Estat espanyol i l'URSS en els sectors claus de l'economia (gas natural, urani enriquit, transferència tecnològica, alimentació, investigació...). El coherent d'una campanya anti-OTAN seria que es comencés per denunciar el contracte hispano-soviètic signat l'agost del 1977 entre l'«Empresa Nacional del Uranio» (societat controlada per l'INI) i la multinacional soviètica Tejsnacexport, en matèria d'urani enriquit per a les centrals nuclears previstes en el PEN.

¿Com es pot entendre, amb una anàlisi de blocs oposats, que l'URSS possibiliti combustible atòmic a un país que està a punt d'entrar a l'OTAN? Una interpretació de blocs oposats tampoc no

justificaria l'acord secret —fet el 1967, en plena dictadura— que autoritzava les naus soviètiques a utilitzar els ports de l'Estat espanyol i reciprocament, a canvi que l'URSS lliurés mig milió de tones de petroli al règim franquista. I no parlem del carbó polonès que va boicotejar la vaga dels miners asturians l'any 1970, o de la creació de societats bancàries mixtes amb països del Pacte de Varsòvia, com el cas de «Centropa», fundada pel gener de 1971. No hem d'oblidar tanmateix que l'URSS és la inventora dels «eurodòlars».

6. Una campanya anti-OTAN hauria de començar per desmitificar el concepte de defensa. Cal reflexionar sobre les noves formes d'invasió i colonització a través de les inversions estrangeres,

dels crèdits internacionals, de la guerra alimentària, de la intoxicació cultural. Les veritables invasions ja no es produeixen amb tancs i soldats...

ALTERNATIVES

En darrer lloc caldria parlar d'alternatives populars per fer front a l'economia militaritzada. L'entrada a l'OTAN, contràriament al que es diu, no suposarà un increment important en els pressupostos de Defensa, sinó que a més caldrà incloure-hi els conceptes militars en els pressupostos d'energia, indústria i ordenació del territori. L'aberració econòmica és, doncs, més greu del que se'ns presenta. Qui pot creure, ara, que no hi ha diners per als aturats o que estem en una situació de «crisi»?

L'única mesura per fer front a l'OTAN, tal i com ho demostren els moviments pacifistes i ecologistes alemanys, francesos i dels països nòrdics, és la desobediència civil. No ens enganyem, una campanya anti-OTAN seriosa, no electoralista ni demagògica, hauria de començar per fomentar, per exemple:

- A) L'impagament del 5% d'increment de les tarifes elèctriques que és un impost indirecte per finançar les nuclears.
- B) El boicot dels sindicats i partits a les indústries vinculades a l'OTAN.
- C) L'oposició als centres i instal·lacions que serveixen als interessos de l'Aliança Atlàntica ubicades als Països Catalans.
- D) L'oposició a les instal·lacions nuclears.

E) Fomentar alternatives de vida a nivell local i comarcal en funció de l'autosuficiència energètica i alimentària.

F) Concienciar la població de la necessitat de caminar cap un tipus de defensa civil conjuntament amb tots els pobles que aspiren a un autèntic alliberament.

Entenc que tot el que no sigui incidir en els centres neuràlgics de l'estructura industrial que possibilita que l'Estat pugui sol·licitar l'entrada a l'OTAN és fer volar coloms. No podem ser «neutrals» mantenint els objectius del «Plan Energético Nacional» i de la reconversió industrial. Si les forces progressistes no rectifiquen el seu discurs i el tornen més pedagògic i informatiu, la desobediència civil l'aplicaran els ciutadans en les properes eleccions. S'ho tindran ben merescut. ♦ SANTIAGO VILANOVA

OTAN

**Lisboa donarà
aviat el sí a
Espanya**

Lisboa.— El govern de Lisboa espera acabar a final de març els tràmits per a la ratificació per part de Portugal de l'ingrés d'Espanya a l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN).

El ministre portuguès d'Afers Estrangers, Andrés Gonçalves Pereira, el ministre adjunt al primer ministre, Fernando Morán, i el subsecretari de Defensa varen comunicar ahir als representants dels partits de l'oposició la intenció governamental d'enviar al Parlament el projecte de llei de ratificació de l'adhesió d'Espanya a l'OTAN.

El partit socialista va justificar en una «manca d'entesa» la seva absència a les consultes, que se celebraran aquests dies vinents. Però l'absència dels socialistes a les consultes d'avui ha endarrerit la presentació oficial del projecte al consell de ministres, que hauria d'haver fet avui el ministre d'Afers Estrangers.

António Lopes Cardoso, de la Unió d'Esquerra Demòcrata Socialista, partit aliat al socialista, es va mostrar partidari, en lloc d'ampliar l'OTAN «de procedir al desarmament general i controlat». Portaveus socialistes que tenen una posició ambigua sobre l'assumpte diuen que, encara que partidaris de la «permanència activa» de Portugal a l'Organització Atlàntica, «comprenen les raons de Felipe González» per a evitar l'ingrés a Espanya.

AVUI, 5-II-1982

~~AVUI, 5-II-1982~~

Portugal i Noruega

donen el sí a Espanya. El Parlament noruec i el consell de ministres de Portugal van ratificar ahir l'adhesió d'Espanya a l'OTAN. La Cambra noruega ho va fer amb quatre vots en contra.

4-II-1982

Iniciada a Catalunya

Campanya dels NE contra l'atur, l'OTAN i la LOAPA

Barcelona. — Els Nacionalistes d'Esquerra han organitzat, per a aquest cap de setmana, una sèrie d'actes en diverses poblacions dins la campanya que endeguen sota el lema «Ni atur, ni OTAN, ni harmonització», i que volen continuar les pròximes setmanes arreu de Catalunya.

Amb aquests actes informatius, NE afirmen que volen contribuir al rellançament de la campanya contra la LOAPA impulsada per la comissió d'entitats de la Crida a la solidaritat. A tal fi, hi contribuiran també amb la publicació d'un informe jurídic i polític sobre l'abast de la LOAPA, amb l'edició de 25.000 cartells amb l'eslògan de la seva campanya i amb la publicació de milers de tríptics explicatius sobre la posició dels NE davant les lleis harmonitzadores.

Segons que expliquen en un comunicat de premsa, el partit dels Nacionalistes d'Esquerra vol contribuir d'aquesta manera «que la lluita contra l'harmonització prengui una dimensió d'esquerres i no resti patrimoni exclusiu del nacionalisme aigualit de CDC, i que s'insereixi en un combat ample unitari i popular pels afers que també preocupen el poble de Catalunya: el golpisme, l'entrada a l'OTAN i l'atur».

El partit NE també ha editat, per escampar-los arreu, uns fulls volants explicant la campanya, amb l'eslògan: «Per una nació sense submissió: ni OTAN ni harmonització».

X

Cinquè país

La Gran Bretanya ratifica l'adhesió a l'OTAN

Brusel·les/Madrid. — La Gran Bretanya va ratificar ahir el protocol d'adhesió d'Espanya a l'OTAN, segons fonts atlàntiques autoritzades procedents de Brusel·les.

El secretari del Foreign Office britànic, lord Carrington, signà dimarts al migdia l'instrument de ratificació de protocol d'incorporació d'Espanya a l'Aliança Atlàntica. El govern britànic remetrà ara, segons el procediment establert, el document al departament d'Estat nord-americà. Washington és el dipositari i

garantidor del tractat fundacional de l'OTAN.

El tinent coronel Monzón, a l'OTAN

El tinent coronel Manuel Monzón exercirà el càrrec de secretari permanent de la comissió negociadora encarregada de les converses per a enllestir els aspectes tècnics.

El tinent coronel, fins ara cap de relacions públiques del ministeri de Defensa, estarà adscrit al gabinet tècnic del ministre de Defensa.

OTAN no. Bases tampoc

L'entrada a l'OTAN sembla ja imparable. Malgrat l'oposició de la majoria de la població (heu vist enlloc manifestacions «pro-atlantistes»?), el govern de Calvo Sotelo ens hi porta de cap. Hi han ajudat, sens dubte, les vacil·lacions de l'esquerra. Primer pensant que anava de broma i que s'evitaria l'entrada si s'acceptaven les bases americanes i després duent batalles de palau utilitzant arguments que fugen del problema central; s'ha dit que seria molt car, que no seria «patriòtic», etc. Però no és diu clarament que ens hi volen, a «l'Aliança», perquè som una plataforma de reraguarda immillorable, que l'OTAN és la policia del món capitalista, que lluny de defensar les llibertats, es trepitgen en el seu si sempre que convé (la «democràcia» sembla reservada a un petit nombre de països). I no es diu que l'Organitza-

ció és especialment contrària al dret d'autodeterminació dels pobles, a més de constituir una opció agressiva lligada directament als interessos de l'imperialisme nord-americà.

Nosaltres, si que ho diem: no volem entrar a l'OTAN ni que es quedin les bases. No volem ser responsables d'agressions contra països que no ens han atacat ni menys contra els pobles del «Tercer Món». Com a ciutadans dels Països Catalans, no volem suportar, a més de la que ja tenim, una altra bota amb un número més gros.

Per això publiquem aquest dossier que volem que sigui útil, si més no, per quedar-nos amb la raó, ja que no amb la força. ●

La gènesi de l'OTAN i el que ens espera

L'OTAN neix com a producte directe del triomf de les forces aliades en la 2ª Guerra Mundial i de la necessitat per part del capitalisme internacional de reconstruir les bases del seu règim de dominació en aquells països on les conseqüències de la guerra i el paper jugat pels «maquis» majoritàriament comunistes amenaçaven l'ordre social existent.

La primera mesura havia estat, però, l'aplicació del «plan Marshall» per part dels nord-americans l'any 48, consistent en un «ajut» econòmic capaç de fer front a les amenaces de «subversió» revolucionària, i del qual els EE.UU. en van treure també profit donant sortida als seus excedents de producció. Fou aquest el primer pas de la imparable penetració econòmica, política i militar dels EUA a Europa.

Prèviament a la fundació de l'OTAN hi hagué dos tractats més:

- 1) El de Dunquerque, entre França i Anglaterra, signat l'any 47 per un període de 50 anys, de caràcter només militar, amb la finalitat de defensar-se d'algun possible atac alemany.
- 2) El Pacte de Brusel·les,

l'any 48, que abastava Bèlgica, Holanda i Luxemburg i s'ampliava al terreny econòmic i cultural.

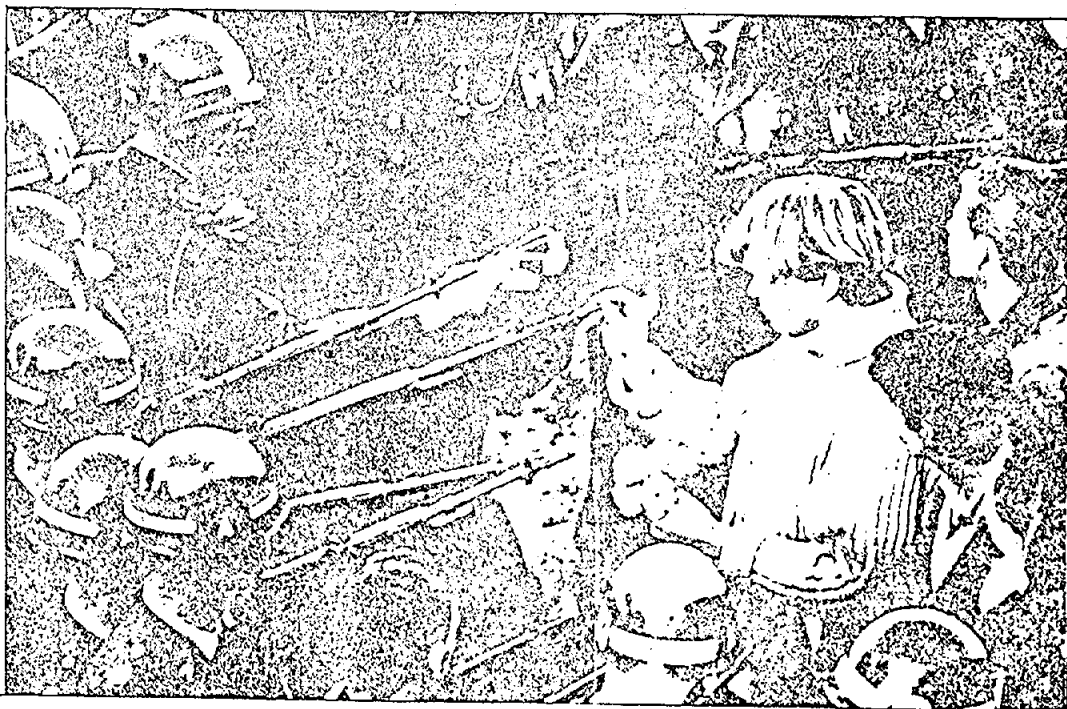
El paper suposadament defensor de la «democràcia occidental» atribuït a l'OTAN ha estat ja denunciat extensament com una fallàcia. No només pels casos flagrants en l'àmbit europeu o «atlàntic» (Portugal, Grècia, Turquia...), sinó perquè no és concebible com pot compaginar-se la defensa de les llibertats al «primer món» i ser

el responsable de genocidis com els de Vietnam, el Salvador avui, com ho són els EE.UU.

L'entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN implicarà convertir-se en objectius militars, en magatzem d'armes atòmiques, en servir la península de reraguarda estratègica. Vol dir que l'Exèrcit espanyol, mancat de tecnologia moderna, constituirà la «carn de canó» de l'Organització, i significa també una assegurança d'impunitat en cas de cop

d'Estat (com es va veure en l'actitud de Haig, antic Secretari General de l'OTAN, quan el 23-F). Aquí mateix, a les Illes, pot implicar l'ampliació de la base de Maó instal·lant-hi submarins i lanxes anti-missils, i també que es creï una base aeronaval a Ciutat de Mallorca.

En les següents pàgines podeu trobar més informació sobre el que ens reserva l'oncle Sam. ●

Les bases ianquis

L'any 1947 és el del reconeixement de la dictadura franquista per part del govern dels EE.UU. L'any 49 comença l'ajut econòmic i els contactes diplomàtics, i el 50 arriben 62 milions cinc-cents mil dòlars i uns quants militars nord-americans que venen a preparar el terreny per a la instal·lació de les bases. El primer tractat bilateral es firma l'any 53, amb l'acord que els EE.UU. posaran el material bèl·lic i el govern espanyol les matèries primeres. A més s'aprova la instal·lació de 4 bases militars: la de Rota (submarins atòmics (Morón de la Frontera, Torrejón de Ardoz i Saragossa, a més de l'entrada de 10.000 nord-americans).

L'any 63 es renova aquest pacte amb el «Tratado de Ayuda Económica», de 5 anys de durada. El 68 torna a renovar-se el pacte i el 1970 es firma el tractat que encara patim —prorrogat des del 1976 fins al 1981—. El paper jugat per les bases americanes no ha estat tan sols de caràcter militar, sinó que ha afavorit l'entrada a l'Estat espanyol d'un gran nombre d'empreses ianquis. L'ajut militar, d'altra banda, no era tal, sinó que consistia en donacions de material bèl·lic en mal estat (moltes utilitzades a la Segona Guerra Mundial).

Però les bases instal·lades a la península han servit també per a fer proves i transmissions (comunicacions amb altres bases de l'OTAN), han provocat accidents com el de Palomares (caiguda de 4 bombes atòmiques) o els del polígon de Las Bardenas (10 accidents aeris). També han estat utilitzades per la invasió del Líban l'any 58, al Congo l'any 64, contra els països àrabs, el 67 i 73, i darrerament amb la fallida operació «salvament» a l'Iran.

De fet, i tal com denuncià el diputat canari Sagaseta, l'Estat espanyol és ja vinculat a l'organització militar de l'OTAN, perquè l'Estat Major Combinat de Coordinació i Planejament previst en l'acord complementari nº 5 té com a missió essencial: 1) «l'elaboració de plans en harmonia amb els acords de seguretat existents a l'àrea de l'Atlàntic Nord, relatius a les accions a emprendre en una àrea geogràfica d'interès comú... en el supòsit d'un atac general contra Occident...», és a dir, que les FF.AA. de l'Estat espanyol planificaran la seva activitat militar d'acord amb els exèrcits de l'OTAN.

2) la «zona geogràfica d'interès comú»

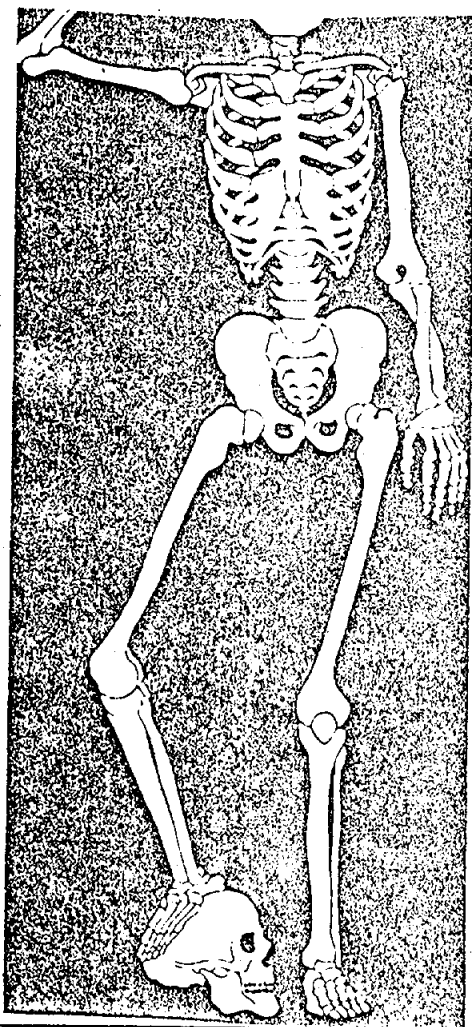

esmentada inclou, a més del territori ibèric, grans àrees: l'una atlàntica, entre el paral·lel 48 N i, a la costa africana, Villacisneros; l'altra, abasta la Mediterrània occidental. És a dir, que suposa una extensió de l'àrea de l'Atlàntic Nord, encomanant-se a l'Estat espanyol la defensa del cantó sud de l'Aliança, en un eix que va de les Illes fins al mar d'Alborán i les Canàries, passant per Gibraltar.

3) els acords amb els EE.UU., aparentment bilaterals, estan subordinats a l'OTAN, com es pot veure quan es parla dels supòsits d'«amença o atacs exteriors contra la seguretat d'Occident». Pel que fa al caràcter «conjunt» de les instal·lacions, les revelacions de les clàusules secretes dels acords, publi-

cades fa poc per A. Viñas al llibre «Política Comercial Exterior de España» indiquen que això no és pas cert, perquè les bases depenen directament dels comandaments USA; en aquestes clàusules es deixava clara la possibilitat d'utilitzar-les «en defensa d'Occident», amb l'única condició de «comunicar-ho» al govern espanyol.

A més de les bases, els acords bilaterals amb els EE.UU. comporten també un reforçament dels centres transmissors d'informació i dades, com és el cas de Ràdio Liberty, al Principat. S'estan aplicant ja nous sistemes de transmissió i enllaç i és previsible una reestructuració de centres com els de Puig Paní i el del Montseny. ● R.E.

Instal·lacions militars nord-americanes als Països Catalans

Malgrat que l'Estat espanyol no sigui formalment membre de l'OTAN, de fa temps ja juga un paper de suport als interessos militars nord-americans. Juntament a les Bases més conegudes, com les de Rota, Moron i l'atípic de Torrejon, hi ha tota una xarxa d'instal·lacions que ens converteixen de fet en un esglaó més de l'OTAN.

- Roses (Alt Empordà): instal·lacions auxiliars.
- Figueres (Alt Empordà): instal·lacions auxiliars.
- Massís de Montgri (Alt Empordà): estació LORAN de Telecomunicacions.
- Platja de Pals (Alt Empordà): és de propietat totalment americana. Hi ha les instal·lacions de Ràdio Liberty.
- Barcelona (Barcelonès): molls amb instal·lacions per a la VI^a flota i casernes o la Policia Militar americana.
- Tarragona (Tarragonès): dipòsits per a la VI^a Flota.
- Reus (Baix Camp): base aèria amb unitats de caça.
- Illes Columbretes: serveixen de camp de tir dels vaixells de Guerra. S'hi fan quinze proves trimestrals.
- València (Horta): instal·lacions al port per a la VI^a Flota.
- Serra d'Aitana (Marina Baixa): bases amb rampes per a llençar missils.
- Alacant (Alacantí): instal·lacions als molls per a la VI^a Flota.
- Guardamar (Baix Vinalopò): base de comunicacions troposfèriques de la VI^a Flota.
- Codola (Eivissa/Pitiüesses): aeròdrom.
- Ciutat (Mallorca): port amb instal·lacions de la VI^a Flota.
- Sòller (Mallorca): base amb rampes per a llençar missils.
- Puigmajor (Mallorca): base amb radar de comunicacions troposfèriques amb l'OTAN i amb Itàlia.
- Maó (Menorca): molls propietat de la VI^a Flota.
- S'Enclusa (Menorca): instal·lacions auxiliars. ●

Final de la visita del secretari d'Estat nord-americà

Haig promet ajut militar i renegociació de les bases

El secretari d'Estat nord-americà, com a final de la seva visita a Madrid, ha promès ajut militar —assistència en matèria de seguretat—, a canvi d'una negociació de la utilització de les bases

Madrid. — «Els Estats Units tractaran d'enfortir les seves relacions bilaterals amb Espanya mitjançant la negociació d'utilització de bases i el programa d'assistència en matèria de seguretat» —explicà el secretari d'Estat nord-americà, Alexander Haig, durant una conferència de premsa celebrada ahir a Madrid per a parlar de les relacions bilaterals entre Espanya i els Estats Units.

Haig va reconèixer que hi ha una clara interrelació entre la negociació del tractat d'amistat i cooperació i l'ingrés d'Espanya a l'OTAN i manifestà que el més lògic fóra que els dos processos es cloguessin de forma coincident i amb èxit el mes de maig.

Les relacions entre Espanya i els Estats Units han estat abordades en reunions del secretari d'Estat, el rei Joan Carles, el president del govern, Leopoldo Calvo Sotelo, i el ministre d'assumptes exteriors, José Pedro Pérez Llorca. «En aquestes converses —va dir— he subratllat el compromís d'Estats Units en el procés democràtic espanyol i he expressat la meua admiració pel vigor de les institucions que estan florint en aquest país. Aquest procés democràtic és el principi rector de les relacions entre Espanya i els Estats Units».

Haig va dir que no hi ha plans sobre un pròxim viatge de Ronald Reagan a Espanya i va explicar que el seu president sent una alta estima per les relacions entre els dos països. Davant la possibilitat que els socialistes guanyessin les eleccions generals Haig contestà que «seria inapropiat i dolent fer qualsevol comentari sobre els assumptes interns d'Espanya».

«Espanya —afegí— és un soci més valuós per a Occident

Alexander Haig, durant la conferència de premsa

en els fóruns internacionals. A la primavera tots els països membres de l'aliança hauran ratificat la sol·licitud espanyola d'ingressar a l'OTAN.

«La visita dels reis a Washington —va dir en un altre moment— va constituir un gran èxit i un dels punts culminants del primer any de la presidència de Reagan.

Les relacions bilaterals entre Espanya i Estats Units s'han regit fins ara per uns acords que el 1976 van adquirir el rang de tractats anomenats d'amistat i cooperació. La primera signatura que inaugura la relació s'estampà el 1953. El darrer tractat d'amistat i cooperació acabà el 1976, que es prorrogà i finalitzava el passat vint-i-u de setembre. Aquesta pròrroga va ser allargada davant el procés d'entrada d'Espanya a l'OTAN fins al maig del 82.

El secretari d'Estat americà comentà la visita del secretari general del PSOE a Washington, que tenia com a objec-

tiu conèixer les seves impressions sobre Centramèrica.

«Estem preocupats —va dir Haig— pel desenvolupament dels esdeveniments a Centramèrica, especialment a Nicaragua, on s'està produint un procés cap al totalitarisme i militarisme marxista-leninista. Considerem que això és inacceptable i que afecta de forma molt directa l'estabilitat de l'hemisferi occidental».

Especulacions sobre l'interès pel port

Interpel·lació de Pons sobre Maó i l'OTAN

Podria ser una base d'abastos

Maó. (J. J. Pons Fraga.) — El senador Tirso Pons ha adreçat una interpel·lació al govern sobre la possibilitat que al port de Maó s'instal·li una base de l'OTAN. El senador menorquí, pertanyent al grup mixt de la Cambra alta, demana quina sèra la utilització del port de Maó un cop duta a terme la integració espanyola a l'OTAN.

La interpel·lació té el seu origen en unes declaracions del capità general de la zona marítima de la Mediterrània al diari «Menorca», en què digué que l'entrada d'Espanya a l'OTAN potenciarà la utilització del port de Maó com a base d'abastos. Això, segons Pons,

significa que ja s'ha atorgat a les Illes Balears i Pitiüses, i especialment a Maó, una importància estratègia.

Per això, el senador Pons demana si les declaracions del capità general responen a un pla establert ja pel govern i, en cas afirmatiu, quines seran les bases de Balears que seran potenciades amb la integració espanyola.

En cas que les declaracions que han motivat la pregunta fossin una especulació personal de l'entrevista «¿pensa el govern —pregunta Tirso Pons— manifestar la seva posició davant aquestes declaracions?»

NATO: What Price Détente?

Washington and its allies are far apart on that question. Continuing a series of articles on the foreign-policy choices facing the Reagan Administration.

On the surface, NATO has not been so unified in years. Last week its defense ministers jointly condemned Soviet intimidation of Poland and warned that intervention there would undermine the prospects for arms-control talks. Even West German Chancellor Helmut Schmidt, a defender of détente, charged that Soviet adventurism was the root cause of the "world's darkened political horizons." But beneath the show of solidarity lie fundamental differences between the United States and its allies on détente in general and arms control in particular. As a result, the Reagan Administration, which promised to give NATO stronger and more consistent leadership than it got from Jimmy Carter, is facing what a Council on Foreign Relations report called a "transatlantic crisis."

The most contentious issue is that of theater nuclear weapons. In 1979 the Carter Administration persuaded NATO to approve the deployment of 572 cruise missiles and Pershing II rockets to counter Moscow's deployment of its new SS-20 medium-range missiles. Britain, West Germany and Italy agreed to accept the weapons on their soil beginning in 1983, but only if the United States entered into serious talks with the Soviets on limiting nuclear weapons in the European theater. Reagan Administration officials say negotiations are impossible as long as Moscow keeps breathing down Poland's neck. They remain firmly committed to deploying the new weapons.

Unfortunately for U.S. hopes, deployment has become the target of a growing anti-nuclear movement in Europe. Last month President Reagan's national-security adviser, Richard Allen, warned that "outright pacifist sentiments"—and "even the contemptible 'better Red than dead' slogan"—were emerging overseas. In fact, most of the opposition is aimed not at the military as a whole but at nuclear arms. The critics fear that theater nuclear weapons would become Washington's front-line defense against the Soviet Union, increasing the likelihood that a nuclear war could be fought in Europe alone. And while a coalition of church, environmental, youth and leftist groups form the core of the movement, it has become a mainstream political force in such countries as the Netherlands and West Germany.

Hard Sell: Reagan Administration officials also have been pressuring the NATO countries to strengthen their conventional forces. They maintain that the allies should shoulder more of the burden in Europe so that Washington can concentrate on such far-flung areas as the Persian Gulf, whose oil supplies also are vital to Western Europe. In theory, the Europeans agree, but they resent the hard sell. "When the United States is righteous, it is very, very righteous," said one foreign-policy analyst in London. "Right now it is very righteous." The problem for the Europeans is that their once robust economies are slumping badly. And unlike the United States, whose military buildup will be financed by sharp cuts

in social programs, there is simply no political consensus in Western Europe for such a radical shift in priorities.

As a result, most European countries will not make the 3 per cent annual increase in their defense budgets agreed to in 1977; and only France, which is a member of NATO but not of its military command, is likely to exceed it. The Europeans contend that the 3 per cent yardstick is not a fair measure of a country's over-all contribution to Western security. They argue that the Dutch should get credit for improvements in the port of Rotterdam and the Germans for providing economic aid to troubled Turkey, which shores up the alliance's southern flank. The Europeans also note that they already supply 91 per cent of NATO's ground forces, 86 per cent of its air forces and 75 per cent of its tanks.

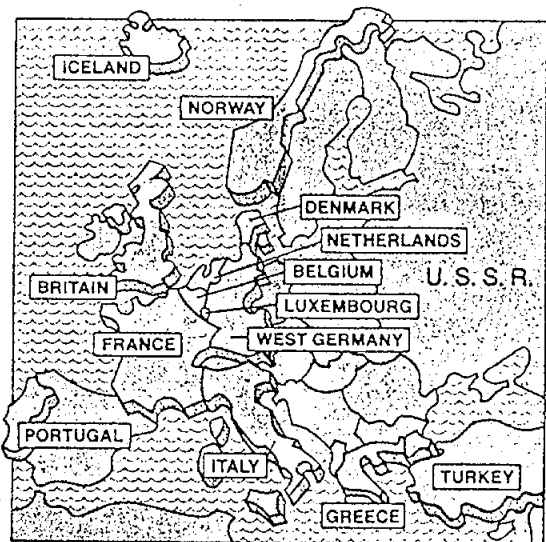
At the heart of Washington's defense squabbles with its European allies lies a basic disagreement over the value of détente. Reagan's team believes that détente was a fiasco that succeeded only in lulling the West into a false sense of security while Moscow conducted an unprecedented military buildup. At the meeting in Bonn, U.S. Secretary of Defense Caspar Weinberger said that Soviet defense spending increased more rapidly during the period of détente than it did in previous years. "If movement from cold war to détente is progress," he said, "we can't afford much more progress."

Latest Tune: The Europeans think they can. To begin with, they take a less alarmist view of the Soviet threat. They point out that

Moscow has grave economic and social problems, and that while the Polish situation is clearly worrisome, it also shows the deep divisions within the Warsaw Pact. In the European view, détente not only helped to stabilize relations with their Soviet neighbors, but it increased the East-West movement of millions of Europeans, particularly Germans. It also opened up a lucrative East-West trade, which, the Europeans contend, has become so important to the Soviets that they will think hard before they risk losing it.

The Reagan Administration is discovering what other administrations learned: NATO has changed drastically since it was created in 1949. As their economies have boomed, West European countries have grown increasingly independent and much less likely to follow the latest tune from Washington, whether it be Henry Kissinger's reassertion of U.S. leadership during his "year of Europe" in 1973 or Jimmy Carter's flip-flop on the neutron-bomb issue in 1977. Despite past grievances, there remains, as one high-ranking NATO official put it, "a widely felt need in the alliance for the Americans to demonstrate leadership." The problem is that so far the Europeans are not sure that they want to go where the Reagan Administration is leading.

BOB LEVIN with DAVID C. MARTIN on the Weinberger tour.
SCOTT SULLIVAN in Bonn and bureau reports

Marta Norman—Newsweek

NATO Shoring Up The Alliance

To the Europeans who attended the Brussels meeting, it was Act Two of the Reagan Administration's tough talk. Hard on the heels of Secretary of State Alexander Haig, Secretary of Defense Caspar Weinberger traveled to Europe last week for an allied strategy session. At NATO's low-slung, spartan headquarters on the outskirts of the Belgian capital, Weinberger delivered a somewhat alarming briefing on the Soviet Union's arms buildup—and urged America's European allies to beef up their own military budgets to counter the alleged Russian threat. Other defense ministers balked at setting any higher level of military appropriations, but even so, Weinberger wrung enough European conces-

sions to term the two-day session "very, very satisfactory."

From his opening report—a detailed assessment of Soviet strength that one participant called "simply frightening"—Weinberger's words were clearly designed to shake America's hesitant allies right down to their wallets. In 1977 NATO countries agreed to aim for a 3 per cent increase in over-all defense outlays each year. Fewer than half have actually met that goal. U.S. officials came to Brussels determined to push for renewed efforts, even as many Europeans—led by German Defense Minister Hans Apel—proposed dropping that target in favor of specific "performance goals." What Apel and his allies wanted was a qualitative, not a quantitative, improvement in Europe's arsenal. In the end, the defense ministers settled on a compromise formula: they reaffirmed the 3 per cent guideline, but also added a classified document that for the first time sets specific military performance goals. "It's not just the 3 per cent," a conciliatory Weinberger said afterward. "What's more important is what we're getting for it."

Wariness: The NATO ministers struck a similar bargain on the question of so-called "out of area" military actions. Pentagon hopes of "multinationalizing" the American Rapid Deployment Force during crises outside the traditional European theater were dashed out of hand. Europe's wariness of mounting military operations beyond NATO's boundaries had largely prevented any open discussion of the RDF itself until last week's meetings. But in a cautious turn-about in Brussels, NATO endorsed the concept of the new U.S. force and agreed to consult further on ways to "facilitate" out-of-area moves made "in support of the vital interests of all."

Weinberger left Brussels believing that in a time of crisis the allies will provide the RDF with transit support at European ports and airfields. He expressed "no doubt whatever" that the allies "would certainly want to provide the facilities necessary to assist in repulsing" any invasion in an area such as the Persian Gulf. But NATO is still far from final agreement on such crucial issues as basing and overflight rights or shifting allied forces to fill in for U.S. troops dispatched outside Europe.

The Europeans' partial acquiescence to U.S. proposals in Brussels is widely viewed as a quid pro quo for Secretary of State Haig's offer at the NATO foreign ministers' meeting in Rome to resume arms-control talks with the Soviets. Like Haig, Weinberger got his alliance colleagues to agree on a closing communiqué that was among the toughest issued by NATO in years. Some of his European counterparts, however, were openly skeptical that all the pledges could be kept. Even U.S. sources conceded that there might still be trouble translating promises into actions—especially actions that could prove costly, financially and politically, to most alliance members.

SPENCER REISS with DAVID FOUQUET in Brussels

Papandreu acabà la visita a l'Alemanya Federal

Bonn no afavorirà Atenes davant de Turquia amb ajut

El primer ministre grec, Andreas Papandreu, ha trobat durant l'estada que ha fet a Bonn una ferma actitud del govern alemany en el sentit de no fer de mediador entre Grècia i Turquia i de no afavorir Atenes en detriment d'Ankara dins de l'OTAN

Bonn. — La República Federal d'Alemanya està disposada a continuar donant ajut defensiu a Grècia, però no pas a contribuir que aquest país tingui una superioritat d'armament davant de Turquia.

Aquest va ésser el resultat de l'entrevista d'ahir entre el cap de govern grec, Andreas Papandreu, i el ministre alemany de Defensa, Hans Apel, amb què acabà l'estada de quatre dies que el dirigent grec ha fet a l'Alemanya Occidental.

El canceller federal mateix, Helmut Schmidt, amb qui Papandreu parlà ahir, destacà que l'ajuda militar que donava l'OTAN no tenia com a objectiu que els Estats que en són membres es rearmen els uns als altres. Schmidt va dir que aquesta ajuda militar de l'Aliança Atlàntica és planificada perquè s'utilitzi conjuntament

en defensa de l'OTAN davant els perills que procedeixin de l'exterior contra els seus propis països. El cap del govern alemany, contra els desitjos exposats per Papandreu, es va mantenir inflexible a continuar donant l'ajuda militar a Turquia i Grècia, en una relació de cinc a tres, a favor d'ambdós.

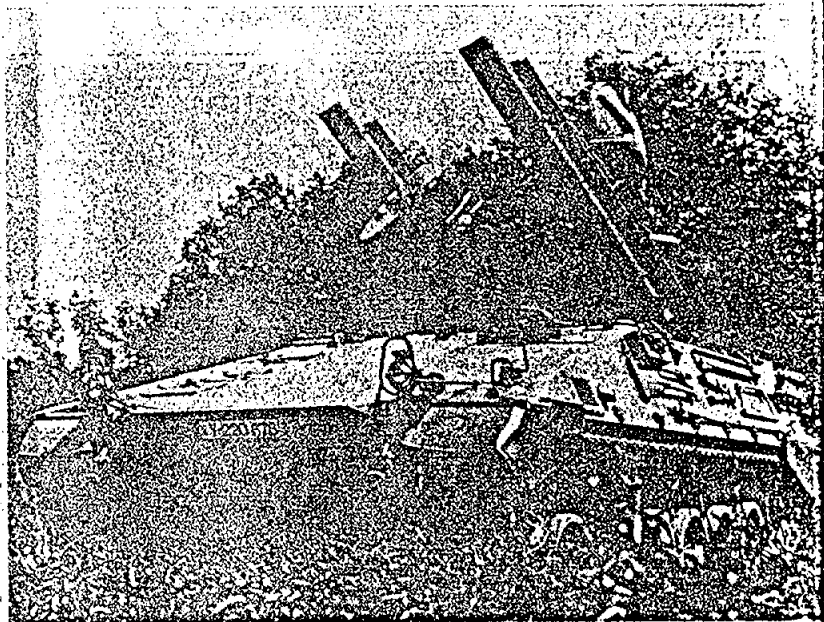
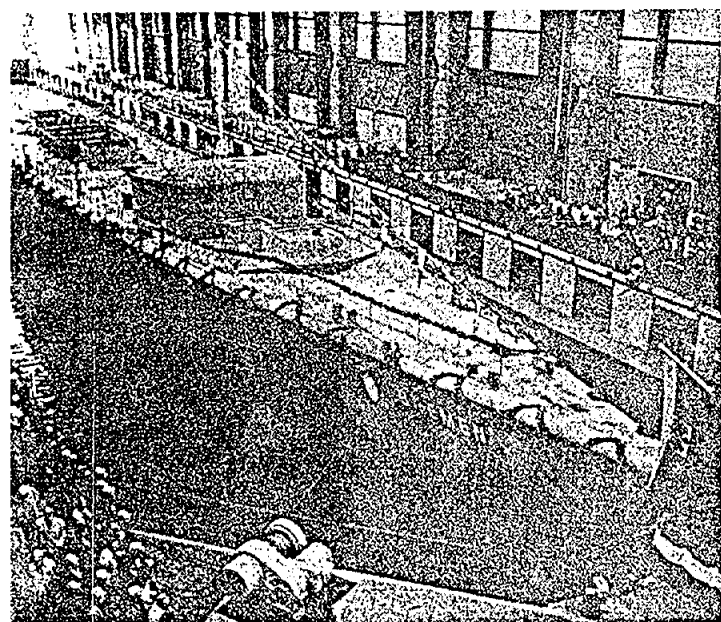
Enguany s'ha concedit a Grècia ajut militar procedent de la RFA per valor de setanta milions de marcs (trenta-dos milions de dòlars). El govern de Bonn, però, subratllà la seva bona disposició a col·laborar perquè milloressin les relacions greco-turques, que al mateix temps deixà ben clar que no estava disposat a fer de «mediador entre ambdós països».

Durant les seves converses a la República Federal d'Alemanya, Andreas Papandreu

no aconseguí tampoc que el govern de Bonn, tal com demanava Atenes, abonés Grècia perquè aquest país tingués un «tracte preferencial» a la Comunitat Econòmica Europea. El primer ministre grec assegurà, en converses amb industrials alemanys, que ell no faria al seu país un règim de nacionalitzacions al model francès.

Schmidt i Papandreu van estar d'acord que actualment no existeix problemes entre ambdós països i que era necessari ampliar la cooperació econòmica entre Bonn i el nou govern socialista grec.

En un altre sentit es pot afegir que Grècia presentà ahir una protesta formal, en una nota lliurada a l'ambaixador dels Estats Units a Atenes, per la violació del seu espai aeri per part de dos avions nord-americans.

Photos by DPA

Navy frigate in the yard, Roland anti-missile system: Spending cuts will delay construction and new armaments deliveries

EUROPE

The Great Defense Debate

The news could not have come at a more inopportune time. Two days before West German Foreign Minister Hans-Dietrich Genscher arrived in Washington for his first formal sit-down with Secretary of State Alexander Haig, Bonn's Defense Ministry announced that it would have to scrap or delay several key military projects. "There are enormous difficulties facing us," explained Defense Minister Hans Apel. "We have no more reserves in our budget." Genscher hurriedly assured Haig and other U.S. officials that Germany's economic problems would not hamper its contributions to "the common security" of NATO. But it was clear that Bonn's spending cuts amounted to a substantial reassessment of its earlier NATO commitments—and there was no guarantee that this year's holding action would not eventually turn into a full-scale retreat.

Cutbacks: If Genscher expected a stinging backlash in Washington, he did not get it. In meetings with Haig and President Ronald Reagan, the spotlight was on allied concern over Poland and the Soviet arms buildup. There were no words of criticism—in public, anyway—for the German cutbacks. "It just didn't become a problem," said one American official. "This Administration is not going to continue the practice of lecturing to our allies on their duties and responsibilities."

With or without lectures, Washington is bound to cross swords with its strongest ally over defense spending soon. The Administration is urging the U.S. Congress

to approve the largest peacetime budget increase in the Pentagon's history, and there may well be trouble if the lawmakers think that America's allies are not doing their share. For the time being, however, Washington did not press the point. Instead, Haig put pressure on Genscher to reduce or renounce Bonn's heavy financial involvement in a natural-gas pipeline that would link Western Europe to the Soviet Union. When Genscher returned home, the Germans announced that they were re-ex-

Despite a show of goodwill, the U.S. and Germany may cross swords over Bonn's military spending cuts.

amining their involvement in the multibillion-dollar energy-transport project.

The extent of the military cutbacks was surprising. All told, Bonn is intent on cutting the military portion of its federal budget from 18 to 16 per cent in the next few years. The Defense Ministry will slash deployment of the Milan anti-tank missile; cancel Germany's role in a new European tactical combat aircraft to succeed the American-made Phantom fighter-bomber and cancel joint development of a battle tank with France and a new transport he-

licopter program. In addition, the air force and navy will not get anti-aircraft Roland rockets now on order. Construction of two navy frigates will be delayed until 1987, thus jeopardizing German plans to take on a greater role protecting NATO sea lanes. And deployment of the Patriot anti-aircraft missile and the Maverick—an air-to-ground guided warhead—will be delayed for up to four years.

Defense Minister Apel insisted that the cuts would not affect Germany's military capability. But Germany's allies were skeptical. Last year Bonn failed to live up to a promised 3 per cent increase in defense spending—a NATO target. Yet without the project cuts, the budget would run \$1 billion more than originally planned for 1982-84. The cuts will dramatically affect joint armaments programs undertaken in recent years with Germany's West European neighbors. One such project—the German-English-Italian Tornado aircraft—is not on the list of cutbacks yet. But the project has proved so costly, with overruns reaching as much as \$700 million for the next two years, that it is now under investigation by a West German parliamentary committee. The committee may urge Bonn to chop part of that program, too.

The spending cuts prompted sharp criticism inside West Germany as well—especially among defense officials and opposition politicians. The Christian Democrats have repeatedly chided Chancellor Helmut Schmidt for not doing enough to counter growing Soviet military strength, and last

week they were predictably unrelenting in their attacks on the new plans. Snapped Manfred Wörner, the party's leading defense expert: "The army will no longer be able to carry out its tasks properly."

There was widespread suspicion that politics as well as money forced the Defense Ministry's hand. Left-wing members of Chancellor Schmidt's ruling coalition have lobbied vigorously in recent weeks for a scaled-down military effort. Again last week, younger left-leaning members of Genscher's Free Democratic Party called a landmark 1979 NATO decision to deploy medium-range nuclear weapons in Europe "a special danger for the German people." And a spokesman for the youth wing of Schmidt's Social Democratic Party, demanded the removal of one U.S. tank division from West Germany. Combined with the new mood of economic austerity sweeping Bonn, such pressures may have convinced Schmidt that there was more to be gained at home from the defense cutbacks than would be lost in dealings with America and Germany's other allies.

Freeze: In Washington, Genscher was careful to underline Bonn's hope that arms-limitation talks with the Soviet bloc will resume shortly. In a move clearly designed to take some left-wing pressure off Schmidt, Haig concurred publicly on the need to resume U.S.-Soviet negotiations on theater nuclear weapons in Europe. Explained one senior State Department official: "It will be hard for [the left in Europe] to argue that the United States is imposing its will on its allies if we're moving toward negotiations." At the same time, Haig and Genscher rejected a Soviet-proposed freeze on the deployment of the new nuclear weapons in Europe on the ground that such a move would "legitimize" Moscow's present nuclear superiority. The two diplomats agreed instead to convene a meeting of NATO's Special Consultative Group in Brussels later this month to draft a "two-track" plan allowing for weapons deployment even as negotiations begin on their eventual withdrawal.

Genscher's get-acquainted visit last week provided Bonn and America's new leadership with a chance to make all the right noises about allied solidarity. Next week Apel is due in Washington for more specific discussions with Defense Secretary Caspar Weinberger. Away from the glare of publicity, Apel and Weinberger will undoubtedly get down to the basics of the defense equation—and the prognosis is not entirely favorable. Almost certainly, Weinberger will grill Apel about the defense cutbacks. The Reagan Administration has already made it clear that defense spending will be at least one test of allied resolve. And if the government in Bonn fails to measure up, then Washington may feel forced to turn the issue once again into a matter of transatlantic squabbling.

ALEXIS GELBER with FREDERICK KEMPE in Bonn and JOHN WALCOTT in Washington

A Calm Before the Storm

By PIERRE LELLOUCHE

Since Ronald Reagan's Inauguration, relations between the United States and Europe have been unusually calm—but it is the kind of deceptive calm that can precede a large storm. All the allies are currently making a great show of harmony. In the past month, top officials from three major European nations took their maiden voyages to Reagan's America, and the initial contacts were surprisingly successful. French Foreign Minister Jean François-Poncet was the first to arrive, and quickly turned his trip into a spectacular and rare show of Franco-American friendship. In more predictable fashion, British Prime

Minister Margaret Thatcher used her Washington sojourn to reaffirm the traditional "special relationship" between Britain and the United States. And last week's White House visit by West German Foreign Minister Hans-Dietrich Genscher seemed to breathe new life into the German-American relationship that had suffered under Jimmy Carter.

It is easy to forget the low regard Europeans had for Ronald Reagan one year ago. But last season's distaste for the cowboy actor turned politician has been replaced by admiration for the "tough" statesman. Despite the show of affection, however, the central problems that plagued European-American relations during the Carter years remain, and some have even grown worse.

Haig greets Genscher in Washington: Some of the alliance's problems have grown worse

Minister Margaret Thatcher used her Washington sojourn to reaffirm the traditional "special relationship" between Britain and the United States. And last week's White House visit by West German Foreign Minister Hans-Dietrich Genscher seemed to breathe new life into the German-American relationship that had suffered under Jimmy Carter.

It is easy to forget the low regard Europeans had for Ronald Reagan one year ago. But last season's distaste for the cowboy actor turned politician has been replaced by admiration for the "tough" statesman. Despite the show of affection, however, the central problems that plagued European-American relations during the Carter years remain, and some have even grown worse.

Near Boil: Policy vis-à-vis Russia leads the list. The allies must decide whether to pursue détente or drop it. To pursue it, they would have to close one eye to the continued Soviet occupation of Af-

ghanistan and downplay the East-West tensions brought to a near boil by Poland. Reagan himself is clearly in no hurry to meet with Soviet President Leonid Brezhnev even though the aging Kremlin leader has sent a written invitation to a summit.

The Europeans on the whole see renewed negotiations with Moscow as a preliminary step to expanding East-West trade and are eager to stitch together the remnants of détente. West Germany remains committed to Ostpolitik, Britain has been swept by a wave of pacifist sentiment in recent months and France would like to defuse the tensions with Russia for economic reasons—despite the relatively tough line President Valéry Giscard d'Estaing has taken.

The allies will also inevitably disagree

EUROPE

on the relationship of Third World crises to East-West relations. So far, the United States has been content to ask the Europeans for vocal support in America's growing involvement in El Salvador. But Washington would like to see the allies physically share what it calls the "common burden" in strategically vital regions such as the Gulf. Only France, with troops in Africa and ships in the Indian Ocean, can live up to U.S. expectations. The British offer encouraging words, but their ability to deploy a military presence beyond their borders is limited. Bonn rejects the idea of using German soldiers anywhere outside NATO boundaries. The Europeans carped relentlessly at Carter's unpredictable and confusing reactions to Soviet moves in Africa, Asia and Latin America. But the indications are that they would be just as disturbed by interventionism under Reagan as they were by Carter's inconsistencies.

Inevitable Disputes: So far none of these issues has marred the honeymoon between the new American President and his European counterparts. Despite ongoing problems in the Middle East and Poland, the alliance has yet to face a truly "hot" explosion in a region that is strategically vital to both the Americans and the Europeans. If one did occur, it would force the allies to adopt positions explicitly tailored to their own self-interests. Disputes would inevitably arise, as they did after the Soviet thrust into Afghanistan last year.

The fact that Reagan has yet to make a major policy decision that could conflict with European interests makes fair-weather sailing easy. But there are good reasons to believe this situation will not last long. The ongoing crises in Poland, the Gulf and El Salvador could deteriorate rapidly, leading to possible conflicts within the alliance. Reagan will eventually have to take a stand on détente and arms control, and his position is bound to antagonize some Europeans at the very least. And whatever their diplomatic skills may be, Reagan's foreign-policy advisers do not control the U.S. Congress, where attitudes toward the Europeans tend to be tougher and more impatient. At a recent Munich conference, American legislators differed widely with their European counterparts on the gamut of foreign-policy issues, from arms control to Third World aid.

The current transatlantic lull seems likely to be shortlived. Outside crises and evolving domestic politics on both sides of the ocean could lead to a major storm within the alliance. To avoid repeating the quarrels of the past few years, the Europeans and the Americans must make an effort to understand each other's interests—and reconcile them into a coherent Western policy.

Pierre Lellouche is head of the European-security program at the French Institute of International Relations.

Hugh Routledge—Financial Times

Civil servants demonstrate in front of No. 10 Downing: Even some Tories were complaining

BRITAIN

Thatcher's Bad-News Budget

With Britain mired in a recession, Prime Minister Margaret Thatcher has been under mounting pressure to soften her hard-line monetarist policies and begin stimulating the economy. Last week, in typical Iron Lady fashion, she delivered her response: a stick-to-her guns austerity budget for fiscal 1982. Thatcher termed it "the only hope for Britain." Her critics, including many members of her own Conservative Party, called it a recipe for economic and political disaster.

Thatcher's budget included a small measure of relief for industry. It also provided some tax breaks to small businesses. But the Chancellor of the Exchequer, Sir Geoffrey Howe, showed no such mercy to the average Briton. The government abandoned the traditional practice of adjusting income-tax brackets for inflation, effectively raising the levy on many wage earners by about 3 per cent. It also imposed a 30 per cent increase in excise taxes on key consumer goods. The price of an imperial gallon of gasoline rose to about \$3.30. A pack of cigarettes jumped to about \$2, and the cost of a bottle of moderately good whisky rose to nearly \$13.

Some conservative economists hailed the budget, but most of the reaction was blistering. Labor Party leader Michael Foot called the program "a catastrophe of the first order." Union leaders complained that the new measures

would increase unemployment and businessmen predicted another drop in industrial output. Even some of Thatcher's political allies muttered darkly of a rebellion, and one urged her to fire Howe.

Mrs. Thatcher does not have to call an election for three more years, but the political pressure on her will be heavy nonetheless. Last week she faced an open challenge from Britain's civil servants, who demanded a 15 per cent pay raise rather than the 7 per cent they had been offered. Even before the budget was announced, they held a one-day national strike that shut down everything from government offices and defense plants to London's Heathrow Airport. The new budget provided a convenient target for further action. A spokesman for the suddenly not-so-civil servants announced that workers at customs warehouses were refusing to stamp supplies with the new tariffs. As

a result, any gasoline, tobacco or liquor sent on to retailers carried pre hike prices. Airport customs and immigration officers planned a work slowdown. That was little more than a minor annoyance to the government. But it was indicative of the deepening resentment of Thatcher's deflationary policies—and the growing sense that Britons will not wait much longer for signs of a turnaround.

Howe: No mercy

Francis Dias

BOB LEVIN with ANTHONY COLLINGS in London

NATO

The Politics of Missiles

A year and a half ago, the United States and its NATO allies decided to deploy theater nuclear weapons in Western Europe to counter a new generation of Soviet medium-range missiles. Since then, Europe's anti-nuclear movement has waged a fierce campaign against the U.S. cruise missiles and Pershing II's. Despite American pressure to carry out the 1979 NATO agreement, only West Germany, Britain and Italy have consented to take the weapons. Last week West German Chancellor Helmut Schmidt managed to maintain his govern-

ment's commitment despite a stiff challenge from within his own party. But in elections in the Netherlands, Prime Minister Andreas van Agt's center-right coalition, which has gingerly supported the weapons, lost its slender majority in the lower house of the Dutch Parliament, consigning theater nukes in Holland to an indefinite limbo.

Quick Test: President Reagan could take some comfort from the way the issue played in West Germany. Three weeks ago Schmidt warned left-wingers in his own Social Democratic Party that unless they stopped railing against the NATO plan, the Free Democrats, partners in his governing coalition, might defect to the opposition Christian Democrats. To quell the grumbling, he even threatened to resign. The Christian Democrats decided on a quick test of the Chancellor's strength, a resolution was then introduced in the Bundestag endorsing nukes. Faced with the possibility of a dangerous no-confidence motion, Schmidt rallied his party and won the vote 254-234, with only eleven SPD defections.

The Reagan Administration gave Schmidt all the help it could. Schmidt has been angling to keep the United States to its promise to couple deployment of the new missiles with arms-control talks with Moscow. Although Schmidt returned home from his recent visit to

Van Agt voting, West German anti-missile demonstrators: 'The split is now deepening and sharpening'

Photos by AP

Washington with little more than assurances that these talks would begin by the end of the year, he told the Bundestag that he was "convinced that [Washington] wants the negotiations to be swift and to the point." But many of Schmidt's opponents say the missile issue is far from settled. "Only the fact that the Chancellor put the fate of his government on this decision saved him a lot of 'no' votes," argued Christian Democrat Manfred Wörner. "The split is deepening and sharpening."

Fuddle: The split is even deeper in the Netherlands. In 1979 Prime Minister van Agt avoided a showdown over the missiles by tabling the decision for two years. In last week's parliamentary elections, van Agt's Christian Democrats lost one seat, and his coalition partners, the Liberals, dropped two. That was enough to wipe out the coalition's tenuous two-seat majority in the 150-member body and force Queen Beatrix to seek a new government, a process that could take months.

Van Agt predicted it would still be possible to put together a majority to support the Christian Democratic commitment to accept the missiles. Such a government would presumably include the Liberals and one or more of the tiny right-wing parties. But van Agt may have to join forces with his opponents, the Socialists, who lost nine seats, and another left-wing group, Democrats '66, who gained nine. Both are opposed to deploying the missiles, and since polls indicate that 70 per cent of the people agree, the issue may well have to be postponed for the four-year life of Parliament.

Test Problems: The NATO plan could run into trouble elsewhere as well. Belgium, which is scheduled to get 48 cruise missiles, has been putting off a final decision for more than eighteen months. The British Government of Prime Minister Margaret Thatcher remains committed to taking 160 cruise missiles, but the Labor Party opposes them. Italy still plans to take 112 cruises but has yet to say where it will put them. On top of all that, the Tomahawk cruise missile has run into problems in test flights, and NATO sources now concede that deployment cannot be completed by the 1986 deadline.

U.S. officials insist that the program is still on track, but the Administration will need more than can-do optimism to bring its skittish allies into line. So far its best argument has been that the Soviets are deploying their own SS-20 nuclear missiles at the rate of one every five days. That unsettling arithmetic may eventually bring the hesitant allies behind the missiles. But it will also support their basic contention: the sooner an arms-control agreement can be reached, the safer everyone will be.

BOB LEVIN with SCOTT SULLIVAN in The Hague,
DOUGLAS STANGLIN in Bonn and
JOHN WALCOTT in Washington

POLAND

Protector of the Faith

For more than three decades, Cardinal Stefan Wyszynski symbolized Poland's determination to be Polish, Catholic and free. Last week, even before the official word of his death of cancer at the age of 79, crowds began to gather outside his residence on Warsaw's Miodowa Street: nuns and farmers, factory workers with callused hands, schoolchildren with book bags on their backs. Many wept softly as they filed past the cardinal's coffin. In the eyes of ordinary Poles, Wyszynski was the church—even more than Pope John Paul II. "The cardi-

Archbishop of Gniezno and Warsaw; at the same time, the Moscow-dominated regime of Boleslaw Bierut launched its postwar crusade to wipe out Catholicism as the sustaining faith of Polish nationalism. Elevated to cardinal in 1952, Wyszynski decided against traveling to Rome to collect his red biretta, fearing that the Communists would bar his return home. In September 1953, Poland's secret police arrested him and forced him to "retire" to a monastery, where he remained isolated for three years.

Wyszynski's popularity—and his political finesse—made him a force the Communists had to bargain with. In 1956 Poland's new Communist First Secretary, Wladyslaw Gomulka, freed the cardinal and sought his aid in cooling anti-Russian sentiment; in return, Wyszynski won a measure of freedom from Communist persecution for the Polish Catholics. In the early 1970s, he struck a similar bargain with Gomulka's successor, Edward Gierek.

Confidence: Last summer, when Poles went on strike to demand free trade unions, he cautioned workers of the danger of Soviet intervention and urged them to return to their jobs. But he also counseled the government to recognize Solidarity. Before he became bedridden, Wyszynski worked with Communist Party leader Stanislaw Kania and Solidarity chief Lech Walesa to head off what might have been a disastrous general strike. When Walesa was asked what man he most respected, he replied, "I should say the Pope—but I think I really feel closer to Cardinal Wyszynski."

Wyszynski's death may reopen an old dispute between "peasant" and "intellectual" factions of the Polish church. With Wyszynski at their head, the peasant traditionalists have long eclipsed the Cracow-led intellectual faction from which John Paul II emerged. But the Pope will name Wyszynski's successor—and the favorite is Cracow's Cardinal Franciszek Macharski. If Macharski is chosen, the Polish church may become even more activist—one more challenge for Moscow.

FAY WILLEY with DOUGLAS STANGLIN in Warsaw

Giuliani—Gamma-Liaison

With Pope John Paul II: The peasants' primate

nal's vision was close to the deep-seated beliefs of the peasant," said one Polish diplomat. "He represented God as an old man with a long beard and simple values."

Alone among the Catholic leaders of Eastern Europe, Wyszynski managed to forge a church that is stronger in 1981 than it was before Communists dropped the Iron Curtain and made atheism the region's official creed. The struggle consumed much of his life. The son of a village schoolteacher, he became a priest at 23 and helped to lead the anti-Nazi underground during World War II. In 1949 Pope Pius XII named him

A Growing Peace

The Copenhagen daily Ekstra Bladet ran a full-page photograph of Ronald Reagan with banner headline: CRAZY. In Frankfurt, police hauled away a score of picketers who held up traffic at Eschborn Army Base. In the Netherlands, protesters camped outside the American Embassy in The Hague and coursed through Amsterdam waving placards denouncing REAGAN, THE NEUTRON COWBOY. Across Western Europe last week, friendly governments were on the defensive and the anti-nuclear lobby was on the march after the Reagan Administration abruptly decided to start producing neutron warheads. "The United States has shaken the anti-nuclear movement in Europe fully awake—and is feeding it," said Hylke Tromp, professor of political science at the University at Groninge.

European pacifists have been taking to the streets ever since the ban-the-bomb demonstrations of the 1950s and last week's protests were a mere flurry compared to the furor over nuclear weapons that rocked the Carter Administration in 1977. But behind the marches and slogans lies a deeper pacifist trend in Europe—something approaching a silent majority against the bomb. Redoubts of neutralism like Austria, Switzerland and Sweden have always avoided the nuclear-arms race. On NATO's northern flank, the leaders of Denmark and Norway advocate a nuclear-free zone throughout Scandinavia (map). The coalition governing Belgium is badgered by a stubborn anti-nuclear minority, while West Germany and especially the Netherlands are paralyzed by debate over whether to accept NATO's new Pershing II and cruise

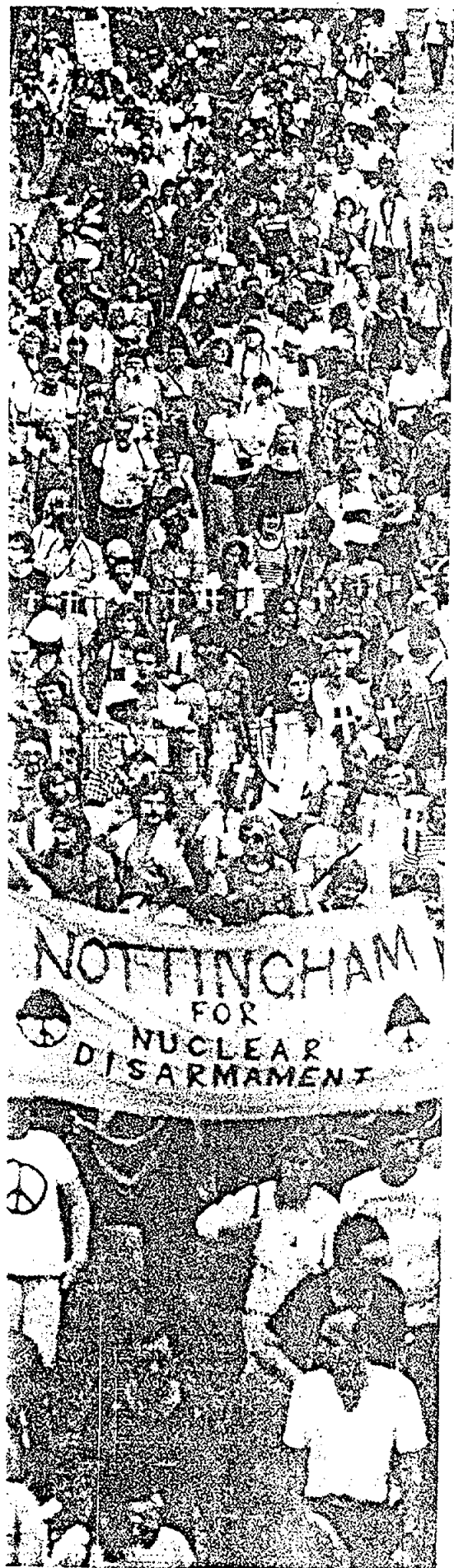
missiles. Even in Britain, where Prime Minister Margaret Thatcher remains one of Reagan's staunchest soul mates, the government publicly endorses the U.S. neutron warhead—and privately hopes Britain will not be asked to stockpile any.

Earlier this year, U.S. national-security adviser Richard Allen warned that the Allies' back talk on defense could weaken the Western front against the Soviet Union. "We are even hearing . . . the contemptible 'better-red-than-dead' slogan of a generation ago," Allen said. At his California news conference last week, Reagan himself lashed out at allied opponents of the neu-

Behind the marches and slogans, a deep neutralist trend challenges the Atlantic alliance.

tron warhead—for "carrying the propaganda ball for the Soviet Union." But if the pacifists of Western Europe seem to be favoring appeasement of Moscow, they also reflect a worrisome loss of faith in American leadership—and a growing fear that technology is bringing nuclear warfare closer to home. "The neutron warhead is a battlefield weapon, and it's going to be used in Europe," says E. P. Thompson, a British historian and pacifist. "The Americans like to think they can fight and win a nuclear war

A London demonstration, an arrest in The Hague, a Paris march: No nukes are good nukes

Photos by Alain Nogues—Sygma

Bert Verhoeff

Lobby

without danger to themselves. It's a mad scenario."

The forces for disarmament that rallied to help stall the neutron bomb under Carter began regrouping again in 1979, when NATO voted to deploy 108 Pershing II and 464 cruise missiles on European soil in response to the Soviet buildup of SS-20 missiles pointed at the West. The NATO deployment is scheduled to begin in 1983, which has become a target date for the ban-the-bombers as well. Their movement includes enemies of nuclear weapons, nuclear power and even nuclear research. Not all of its members are pacifists; many Scandinavians, in particular, support improvements in NATO's conventional forces while opposing the nuclear modernization.

'Serious Threat': The anti-nuclear umbrella is wide enough to cover anarchists and socialists, ecologists and religious congregations. And its influence is growing. "If the peace movement isn't defused soon, we might see the same kind of threat to cruise and Pershing installations after 1983 that you see directed against nuclear-energy plants today," says an American diplomat in Bonn. "We're talking about a serious threat to NATO planning as a whole."

The movement's foot soldiers come mostly from among Europe's international corps of alienated youth. From urban squatters in Berlin and Zurich to unemployed trashers in London, the restless young people scorn the values of their industrial society—and fear for their lives in the nuclear age. "Nobody I know expects things to last very long," says a 19-year-old high-school graduate in London. "We just don't see ourselves as grandparents." Religious groups are increasingly attracted to the peace movement precisely to combat that sense of bleak fatalism. "You know as well as I do that nuclear arms are directly against God's will," a Dutch Roman Catholic pastor recently told his flock. "Stopping nuclear weapons is a fight for Christianity."

Easy Target: The Soviet Union is also doing all it can to promote this cause. Deservedly or not, Soviet propagandists were given partial credit for sabotaging the neutron warhead when Carter first pro-

posed it. (Shortly after Carter called off production, Leonid Brezhnev personally decorated the former Soviet ambassador to the Netherlands, Aleksandr Yosipovitch Romanov, for his success at marshaling "the resistance of the people of the Netherlands" against the weapon.) The nature of the bomb as an enhanced-radiation weapon designed to stop Soviet armored units without damaging nearby cities has provided an easy target for the Soviet press: party commentators describe the neutron warhead as a capitalist weapon that "kills humans while material values remain intact." In fact, the bomb has a comparatively limited killing range. Its tactical value is

for a moratorium on Soviet and Western missile deployments in Europe. Brandt returned home with a glowing account of how Brezhnev "trembles when he speaks of world peace."

Western Europe used to defer to Washington's views on managing the strategic confrontation with the Soviet Union; but Europe's proper role is increasingly the subject of serious debate within the councils of some important NATO allies:

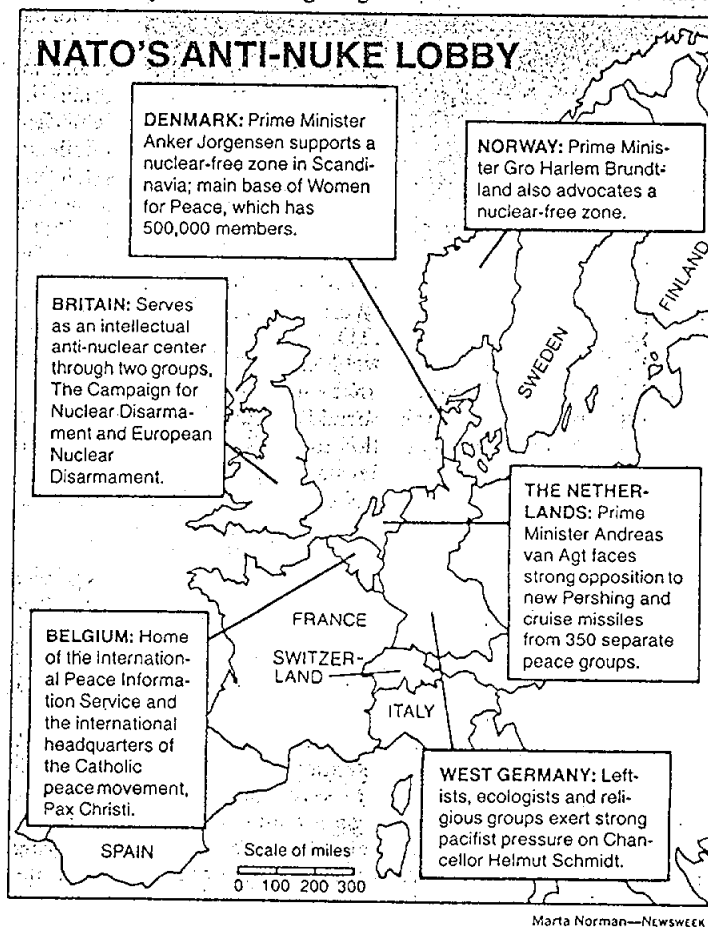
■ **Scandinavia:** Norway and Denmark, both well supplied with conventional NATO weaponry, are intent on keeping nuclear arms out of their countries in peace-

time—and they even resist guaranteeing that they would stockpile the bomb during war. Disarmament is a major political issue, fanned by the 500,000-member Women for Peace, which organized the march to Paris, and by a Norwegian group called No to Atomic Weapons—which is seeking precisely the same pledge from candidates in next month's general election. Norway's underdog Prime Minister Gro Harlem Brundtland and her Danish counterpart, Anker Jorgensen, both advocate a Scandinavian nuclear-free zone modeled after Latin America's. "It is very important that we live up to the obligations of the alliance, and we have done so," says Norway's Foreign Minister Thorvald Stoltenberg, who also serves as Defense Minister. "But we also have an obligation to come up with ideas and suggestions. We are a small country so we think out loud."

■ **Belgium:** A powerful amalgam of anti-nuclear religious and political groups influences the shaky coalition government, which tentatively has agreed to accept a share of the new Pershings and cruise mis-

siles. The Catholic church plays a central role in the burgeoning peace movement. In Antwerp, the Catholic peace movement Pax Christi runs a clearinghouse of pacifist dogma, the International Peace Information Service. In Parliament, the anti-nuclear Flemish Socialist Party holds more than one in five seats in both houses, as well as five of 25 Cabinet posts.

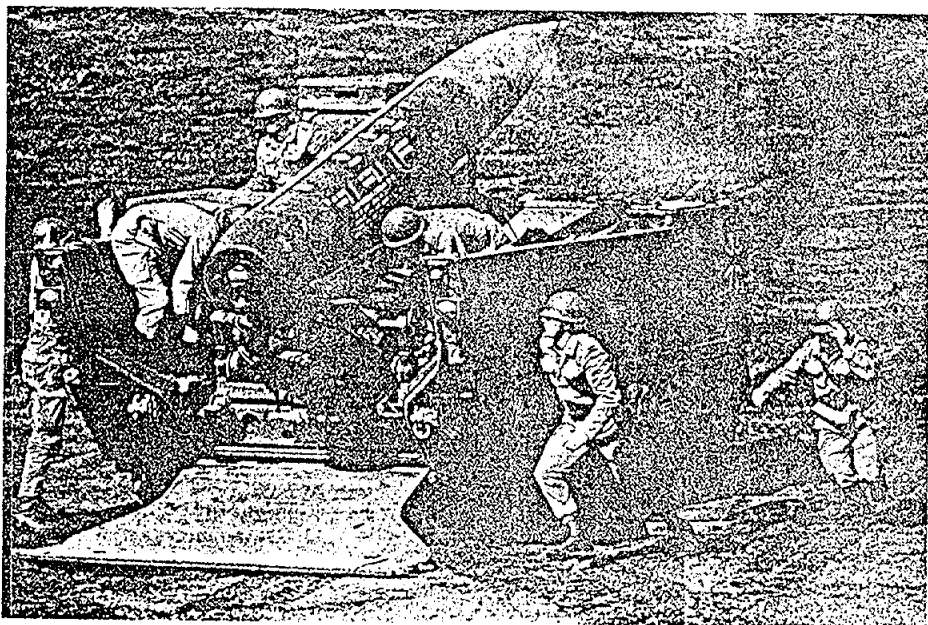
■ **The Netherlands:** When the fourteen-year-old Interchurch Peace Council recently joined with the communist-led Stop De N-Bom movement to form an umbrella group for 400 different pacifist organizations, the Atlantic alliance's most important—if contradictory—peace lobby took shape. At home, Dutch pacifists are supported by the Social Democratic Labor Par-

Pacific overtures: Tough slogans—and an echo of appeasement

that it can be used relatively close to friendly troops; it is particularly useful against tanks because it immobilizes crews by radiation that penetrates steel.

For weeks this year Radio Moscow has led its broadcasts with news of the progress of the "1981 March for Peace," a six-week, 750-mile procession that began in Copenhagen and wound up in Paris on Aug. 6, the 36th anniversary of Hiroshima. In a June interview with a Finnish newspaper, Leonid Brezhnev vaguely hinted that if the idea of a Scandinavian nuclear-free zone catches on, the Soviet Union might pull back weapons from Scandinavian border areas. In July, Brezhnev invited Willy Brandt, the dovish West German Social Democratic leader to Moscow, and raised a pet Soviet proposal

Sven Simon—Katherine Young

Practice run for a West German missile team: Responding to the Soviet threat

ty in Parliament. The anti-nuclear forces have hamstrung Christian Democratic Prime Minister Andreas van Agt, who supports the deployment of 48 new cruise and Pershing missiles on Dutch soil. Since last May's inconclusive elections, van Agt has been unable to form a coalition, stymied by labor and by ten anti-nuclear renegades in his own party.

■ **West Germany:** According to the polls, a narrow majority of West Germans favors deploying new NATO missiles in their homeland. But the problem for Chancellor Helmut Schmidt is that much of his own political base in the Social Democratic Party does not. In addition to left-wing Social Democrats, West Germany's pacifists include a loose alliance of ecologists, intellec-

tuals, religious groups and a few breakaway military men. Schmidt himself has walked a tightrope, endorsing the NATO deployment in 1983 on condition that Washington pursue arms-limitation talks with Moscow in the meantime. His anti-nuclear opponents hope to push through a resolution barring the missiles at next April's Social-Democratic congress in Munich. The vote will be close—and if he loses, Schmidt threatens to resign.

■ **Britain:** While Thatcher and her Conservatives remain staunchly committed to stationing 160 cruise missiles in southern England, the opposition Labor Party under Michael Foot has veered sharply to the left. Labor calls for East-West disarmament and pledges "unconditional opposition" to cruise missiles, neutron warheads and all other nuclear armaments, British and American. British pacifists have provided intellectual leadership since Bertrand Russell founded his Campaign for Nuclear Disarmament in 1958. These days the guru is E. L. Thompson through his European Nuclear Disarmament (END) organization. "This is emphatically not a pro-Soviet movement, nor an anti-American movement," he says. "It is basically an attempt by Europeans to get ahead with solving the problems of Europe themselves rather than leaving it to the Americans. We in Europe are in the middle of an argument that is going over our heads, between still-born Marxists and born-again Christians."

'It Is Our Right to Say No'

Many West Germans opposed to new U.S. nuclear weapons in Western Europe consider Erhard Eppler their mentor. A former Cabinet member under Chancellor Willy Brandt, Eppler, 54, is a member of the Social Democratic Party's executive committee and one of the most influential European pacifists. Recently Eppler talked with NEWSWEEK's Theodore Stanger. Excerpts:

STANGER: Nuclear weapons have been deployed in Western Europe for years. Why is there such opposition to deploying U.S.-made Pershing-2 and land-based cruise missiles?

EPPLER: Deployment of Pershing-2 and cruise missiles would give one world superpower—the United States—a chance of threatening economic, military and political centers in the territory of the other superpower—Russia—from yet another territory, Western Europe. So the deployment of these missiles in Europe would change the strategic balance between the two world powers. In the case of conflict, the Soviet Union would have to try to get rid of these European-based missiles as quickly as possible.

Q. Do you think that Washington is trying to shift any future nuclear conflict to Europe?

A. I do not suspect that any U.S. Government would intentionally sacrifice Western Europe to save the United States. But there is an attempt to make nuclear war limitable, manageable and even "winnable." Every step forward in nuclear technology—in which the United States is ahead of the Soviets—encourages this attempt. Thus, there is an increased danger of limited nuclear war in Europe.

Q. How far will the peace movement go to block the new weapons? Marches, civil disobedience, violence?

A. Any attempt to deploy nuclear weapons in West Germany that can reach Russian cities—and thus could provoke a serious Soviet reaction—will meet with all kinds of resistance.

Q. Some Americans wonder why they should provide a nuclear umbrella for European allies. Why should they?

A. There are more nuclear warheads in divided Germany than in any other country in the world. We live with the greatest nuclear threat of any country in the world. Now there is the additional risk that—twenty years after the Soviet attempt to threaten the United States by deploying missiles in Cuba—the United States might try to threaten the Soviet Union with missiles in Germany. It is our right as a partner in NATO to say no.

Eppler: Pacifists' mentor

Sven Simon—Katherine Young

Q. Would the Soviets negotiate in good faith on eliminating medium-range missiles from the European theater?

A. The Soviet Union wants to prevent deployment of NATO missiles that could strike Leningrad or even Moscow within a few minutes. Their aim is much more obvious than the U.S. interest. So it is not simply a matter of good faith for the Soviets. It's a matter of self-interest.